

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

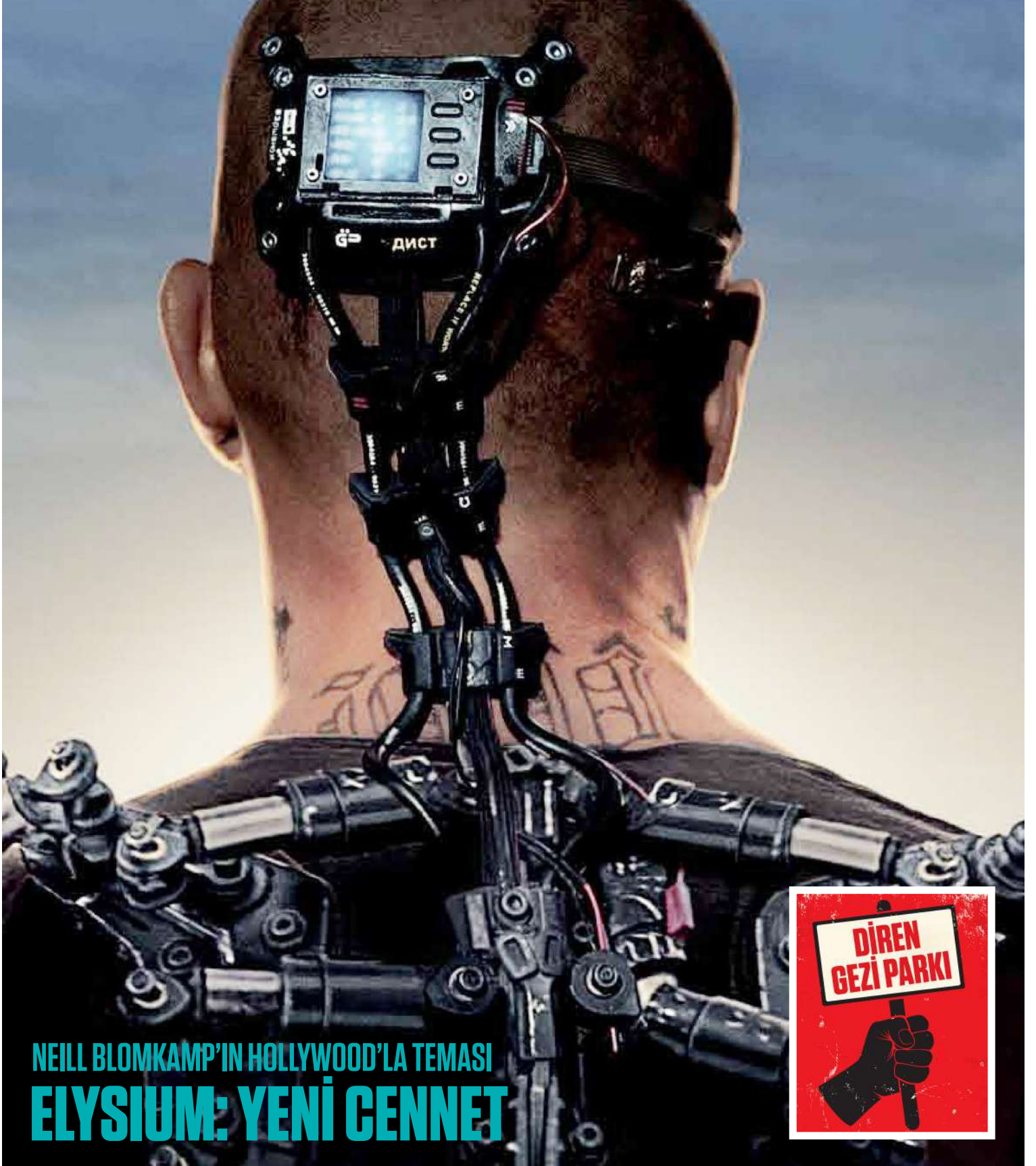
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEILL BLOMKAMP'IN HOLLYWOOD'LA TEMASI
ELYSIUM: YENİ CENNET

ŞİMDİ DVD,
BAS OYNAT DVD
VE BLU-RAY™ DE!

3D'LENDİRİLMİŞ FİLMLER VE SİNEMA SEYİRCİSİ

BUNDAN TAM 20 YIL ÖNCE "JURASSIC PARK" SİNEMADA BİR DEVRİME İMZA ATMIŞTI. SPIELBERG, CGI TEKNOLOJİSİNİ SONUNA KADAR ZORLAMIS, BEYAZPERDEDEKİ EN GERÇEKÇİ DİNOZOR TASARIMLARIYLA BULUŞTURMUŞTU BİZİ. "JURASSIC PARK"IN BİR YENİLİĞİ DE FİLM endüstrisine getirdiği yeni bir ses teknolojisiydi. İlk kez 1992'de "Batman Dönüyor"la (Batman Returns) uygulanan Dolby Digital ses sisteminin üzerine, Spielberg de "Jurassic Park"la birlikte DTS ses sistemini geliştirdi. "Jurassic Park", DTS'in ilk kullanıldığı film oldu ve görsel efekt ile ses kategorilerindeki Akademi ödüllerini de haklı olarak kazandı. Film, tüm dünyada inanılmaz bir gişe hasılatı elde etti. James Cameron'ın "Titanik"ine (Titanic) kadar da en çok hasılat yapan film unvanını elinde tuttu...

Kuşkusuz eski kaynaklardan yeni gelirler elde etmek konusunda Hollywood'un eline su dökmek mümkün değil. Nitekim zamanında bu kadar yenilikçi bir eser olarak sinema tarihine adını altın harflerle yazdırmış bir filmi, zamane gençlerine yeniden ya da ilk kez izlettirmenin bir yolu da DVD ve blu-ray baskılarının dışında onu 3D teknolojisiyle yenileyip tekrar sunmak... Tıpkı Lucas'ın "Star Wars" serisine yaptığı gibi, "Jurassic Park" filmleri de teker teker 3D versiyonlarıyla tüm dünya sinemalarında bir kez daha gösterime girmeye başladı. Tabii ki en çok güvenilen kitle, bu filmlerin yapıldığı yıllarda sinemayla tanışmamış genç veya çocukları yakalamak... Nitekim Pixar filmleri de yine teker teker tedavüle çıkarılmakta. Peki bu filmler beklendiği kadar ilgi görüyorlar mı yeniden?

Mesela Türkiye'deki verileri ele alırsak; bu sene iki tane eski Pixar filmi 3D teknolojisiyle yenilenmiş olarak vizyonumuza geldi: "Sevimli Canavarlar" (Monsters Inc.) ve "Kayıp Balık Nemo" (Finding Nemo). Birincisi yaklaşık 27 bin, diğeri de 63 bin bilet kesmiş. Bu filmler, ilk vizyonlarında Türkiye'de çok iyi gişeler yapmış, DVD'leri, oyuncakları kapış kapış satılmış filmler... Dolayısıyla tüketilmiş gibi görünen ürünler. Dolayısıyla elde ettikleri bu yeni gelirler size küçük gelebilir. Ama hiç öyle değil aslında. Mesela 10 yıllık bir film olan ve ev sinemasında hâlâ çok gözde bir film olan "Kayıp Balık Nemo"nun 3D versiyonunun 63 bin kişiye ulaşması iyi bir başarı. Çünkü "Göçebe" (The Host), "Jack Reacher", "Suç Çetesi" (Gangster Squad) gibi gişe filmlerini bile geride bırakabilmiş. "Titanic", yaklaşık 100 bin kişiye bir daha izlettirmiş kendisini mesela... Bu konuda karnesi en düşük olan film, maalesef 50 bin biletle "Star Wars: Bölüm I - Gizli Tehlike" (Star Wars: Episode I - The Phantom Menace)...

Dolayısıyla sadece üç boyutlandırılarak yeniden gösterime sokulan bu filmlerin, DVD'leri ne kadar çok satarsa satsın, televizyonda ne kadar yayınlanırsa yayınlansın, hâlâ belli bir potansiyel taşıyor olmaları, önümüzdeki dönemde örneklerin daha da artacağını haberlemekte. Mesela "Yüzüklerin Efendisi" (The Lord Of The Rings) ve "Terminator" serilerinden de 3D'lendirilmiş yeni gösterimler bekleyebiliriz ilerde bir tarihte...

Aslında şimdi mesele seyircinin 3D teknolojisiyle kurduğu ilişkiyi çözmek... Her 3D'lendirilmiş milyonlarca dolarlık film, kendini kurtarıyor diye bir genelleme yapmak mümkün değil. Mesela sadece bu sene bile 3D teknolojisinin kurtaramadığı bir sürü film çıkardı Hollywood. Sadece 3D'nin yeterli gelmemesi seyircinin hâlâ 'hikaye'ye ne kadar bağlı olduğunun da göstergesi aslında...

Zaten sinema tarihinin en güçlü filmleri de hâlâ bizi içlerine almaları için gözlük takmamıza gerek olmayan filmler değil mi?

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, SELİN GÜREL, KAAAN KARSAN,

ALİ ULVİ UYANIK, ESİN KÜÇÜKTEPEİNAR, ERMAN ATA UNGU, ŞENAY AYDEMİR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Elysium: Yeni Cennet (Elysium);
Hayallerin Ötesinde (Imagine); Jurassic Park;
Evdeki Yabancılar; Ateşli Aynasızlar (The Heat).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Leos Carax filmi "Kutsal Motorlar" (Holy Motors) üzerinden hareketle bazı tespitlerde bulunuyor...

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Stanley Donen, Hitchcock'vari bir film çekmeye kalkarsa:
"Öldüren Şüphe" (Charade)... Murat Özer imzasıyla.

24 İTİRAF EDİYORUM

"Kutsal Motorlar"da oyunculuğun zirvelerini yaşatan
Deniz Lavant'la yüz yüze... Esin Küçüktepepınar imzasıyla.

26 ESRAR PERDESİ

1 Temmuz'da doğumunu kutladığımız Deborah 'Blondie'
Harry hakkında her şey... Erman Ata Uncu imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Muhteşem Ve Kudretli Oz (Oz The Great And Powerful);
Öldüren Tutku (Passion).

34 GENÇ VE MASUM

"Elysium"un yönetmeni Neill Blomkamp'ın 2006 yapımı
kısa filmi: "Tempbot"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ELYSIUM: YENİ CENNET

ORJİNAL ADI Elysium
YÖNETMEN Neill Blomkamp
OYUNCULAR Matt Damon,
Jodie Foster, Alice Braga,
Sharlto Copley, Diego Luna,
William Fichtner
YAPIM 2013 ABD
SÜRE 109 dk.
DAĞITIM Warner Bros.

**BU YIL BİLİMKURGU
SİNEMASI NİCELİK
OLARAK YAKALADIĞI
İVMİYİ NİTELİKTE
BULAMADI. İLK
FİLMİ "YASAK BÖLGE
9"DAN SONRA NEILL
BLOMKAMP'TAN
BEKLENTİMİZ BOŞ ÇIKTI!**

GÜNEY AFRİKALI YÖNETMEN NEILL BLOMKAMP'IN İLK FİLMİ "YASAK BÖLGE 9" (DISTRICT 9), GİDEREK ÖZGÜN BİR ŞEYLER ÇIKARMANIN NEREDEYSE İMKANSIZ OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜĞÜMÜZ BİR ORTAMDA, FARKLI BİR BİLİMKURGU

hikayesinin pekala yaratılabileceğini kanıtlayan bir yapım olmuştu. Özellikle de yarı-dökümanter bir bakışla gerçekleştirilmiş ilk yarısıyla oldukça şaşırtmıştı bizi... Öyle ya, araçları arızalandığı için dünyaya 'mecburen' gelen uzaylıların, insanlar tarafından mülteci olarak kabul edilip bir gettoya hapsedilmesi ve onlara 'ikinci sınıf insan' muamelesi yapılması fikri ana akım sinemada bu kadar başarılı bir şekilde işlenmemişti hiç. Gerçi bu uzaylı istilasına tersten bakan tavır, filmin ikinci yarısında aksiyon sineması trüklerinin devreye girmesiyle biraz zayıflıyordu ama olsun... "Yasak Bölge 9" o sene kendi türünde bir vaha gibiydi yine de...

Haliyle Blomkamp'ın yeni filmi özellikle de bilimkurgu takipçilerinin merakla beklenenler listesinin üst sıralarındaydı... Blomkamp'ın her ne kadar sermayesi Hollywood'dan olsa da sıra dışı bir filme imza atması bekleniyordu. Ama "Elysium: Yeni Cennet" arızalı senaryosuyla pek de sıra dışı çıkmadı maalesef...

Öncelikle şu cümleyi kuralım: Baskıcı rejimin gidişatına çomak sokan bir kahramanın hikayesi özellikle de bilimkurgu edebiyatının temelini oluşturan temalardan biridir. "Elysium" da bu bildik temaya bağlı bir bilimkurgu aksiyonu...

21. yüzyılın sonunda dünya dev bir Brezilya gettosuna dönüşünce zenginler kaçıp kendilerine yapay bir gezegen/uzay istasyonu inşa etmişler... "VOL-I"deki (WALL-E) gibi yani... İyice 'getto'laşan, varoşlaşan dünyayı da fabrika gibi kullanıp orada yaşayanların tümünü de işçi sınıfı yapmışlar... Elysium'dakiler kendilerini aşağıdaki insanlardan tümüyle soyutlamışlar ve onların kendi dünyalarına girmelerine asla izin vermemekteler... 2154'te dünyada, (hikayenin bu kısmı Los Angeles'da geçiyor) toz toprak içinde yaşayan insanlar İspanyolca-İngilizce konuşmaktalar,

Elysium'daki lüks cennette yaşayan seçkinlerse Fransızca-İngilizce! Doğrusu bu kadar net bir 'gösterge'den sonra filmde beklediğimiz 'incelik'lere pek kavuşamayacağımız hissi sarıyor bünyemizi... Nitekim öyle de oluyor...

Max adlı sabıkalı bir işçi, çalıştığı fabrikada yüksek oranda radyasyona maruz kaldığı için Elysium'daki yüksek teknolojlili tedavi aracında kendisini iyileştirmek zorundadır. Bunun için sadece 5 günü kalmıştır. Max, Elysium'a kaçak mülteci gönderen bir çeteyle anlaşır ama işler daha en baştan ters başlar... Bu arada Elysium'un sert savunma bakanı Delacourt da hükümeti düşürme planları yaparken Los Angeles'taki kiralık katili Kruger'i de aktive eder.

Blomkamp filmi tipik yüksek bütçeli bir aksiyon bilimkurgusu ayarında bırakıp, sınıfsal ayrım konusunda yapabileceği sivri eleştirileri minimumda tutup hikayenin aksiyonuna yüklenmeyi uygun bulmuş. Ama gelin görün ki oralarda da sağlam olmayan şeyler var... Mesela zenginlerin Elysium'da her eve koydukları o iki dakikada her türlü hastalığı tedavi eden aleti dünyadan ve diğer hasta insanlardan bu kadar da esirgemelerinin sebebi, sadece 'bencillikleri'yle açıklanıyor. Ayrıca elit sınıf ve işçi sınıfı ayrımını en çok da bu alete sahip olanlar ve olmayanlar üzerinden yapmak yanlış bir senaryo hamlesi.

Hikayenin 'plot'unu (olay örgüsü) o kadar hızlı ve mekanik bir şekilde kurup ilerletiyor ki, bazı 'denk gelişler' kafayı takarsanız filmde sizi koparabilir... Max'ın aynı yetimhanede büyüdüğü kız arkadaşı Frey'le kalabalık ve keşmekeş halindeki bir hastanede karşılaşmasındaki tesadüf yetmiyor mesela, yaralı olarak ikinci gidişinde de resmen denk geliyorlar! Yine Max'ın Frey'in evinden çıktığı an takipçi robotlara yakalanması ve Kruger'in bu bağlantıyı keşfetmesi gibi rastlantısal ve zorlama hamleler filmin karizmasını bozuyor...

Aksiyonu yürüten olay örgüsüne öyle kapılmış ki yönetmen, karakterlerin gelişimine hiç olanak tanımamış. Matt Damon'ın daha ilk

LOS ANGELES’İ VE PEK DETAYLANDIRMASA DA TÜM DÜNYAYI BİR ‘FAVELA’ GİBİ GÖSTERMEK VE BUNA INANDIRMAK AZ İŞ DEĞİL. ELYSIUM TASARIMLARI DA HİÇ FENA DEĞİL.

gözüktüğü anda sevdirebildiği Max tipik bir kahraman prototipiyken Kruger’in (Sharlto Copley) neden böyle tuhaf olduğu belli değil. Kimi zaman komik, kimi zaman psikopat, bazen akıllı, bazen deli... Delacourt’un ise Jodie Foster’ın oynaması dışında bir özelliği yok! Dolayısıyla bu karakterler hiçbir şekilde iz bırakamıyorlar. Filmin politik alt metni ise güçlü değil. Semboller, hikayenin aksiyonu daha çok önemsendiği için yerine oturmuyor.

Oysa Max’in Frey’le daha çocukluklarındaki kader birliği ve sıcak ilişkileri filmin kalbi. Senaryo bu sıcak ilişkiyi de klişe bir yan motif olarak kullanıyor. Halbuki buradan yürüyerek ve biraz daha işleyerek, Matt Damon’ın bu pozitif imajına ek olarak, Max’i çok daha can yakıcı, gerçek bir kahraman yapabilmek mümkünmüş.

Bunlara rağmen Los Angeles’ı ve pek detaylandırmasa da tüm dünyayı bir ‘favela’ gibi göstermek ve buna inandırmak az iş değil. Aynı şekilde kısıtlı gördüğümüz Elysium tasarımları da Los Angeles’ın okyanus kıyılarındaki villaları fazlaca çağrışırsa da fena değil. Tabii ki senaryosundan ziyade filmin yönetmenliği üst düzeyde seyrediyor genel olarak. Ancak “Elysium: Yeni Cennet”i “Yasak Bölge 9”u çekmiş bir yönetmenin yeni cesur filmi olarak göremiyoruz. Oradaki tavrı bu daha da yüksek bütçeli Hollywood işinde bulabilmek mümkün değil.

Frey karakter olarak çok dolu olmasa da Alice Braga filmin en inandırıcı karakterinde iyi bir iş çıkarıyor...

Film Diego Luna’yı da harcamış, yetenekli oyuncu yeterince etkili kullanılamamış...

21. SIYAD'IN SEÇTİKLERİ 2013

02 AĞUSTOS CUMA **MOONRISE KINGDOM** WES ANDERSON 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 03 AĞUSTOS CUMARTESİ **BARBARA** CHRISTIAN PETZOLD 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 04 AĞUSTOS PAZAR **ARTİSTA** MICHEL HAZANAVICIUS 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 05 AĞUSTOS PAZARTESİ **COSMOPOLIS** DAVID CRONENBERG 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 06 AĞUSTOS SALI **Pİ'NİN YAŞAMI** ANG LEE 11:30 14:00 16:30 19:00 21:30 // 07 AĞUSTOS ÇARŞAMBA **MELEKLERİN PAYI** KEN LOACH 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 08 AĞUSTOS PERŞEMBE **KİBARCA ÖLDÜRMEK** ANDREW DOMINIK 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 09 AĞUSTOS CUMA **SEZAR ÖLMELİ** PAOLO VE VITTORIO TAVIANI 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 10 AĞUSTOS CUMARTESİ **THE MASTER** PAUL THOMAS ANDERSON 12:00 15:00 18:00 21:00 // 11 AĞUSTOS PAZAR **AŞK** MICHAEL HANEKE 11:30 14:00 16:30 19:00 21:30
 12 AĞUSTOS PAZARTESİ **UTANÇ** STEVE MCQUEEN 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 13 AĞUSTOS SALI **KEVIN HAKKINDA KONUŞMALIYIZ** LYNNE RAMSAY 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15
 14 AĞUSTOS ÇARŞAMBA **SÜRÜCÜ** NICOLAS WINDING REFN 12:15 14:30 16:45 19:00 21:15 // 15 AĞUSTOS PERŞEMBE **TETİKÇİLER** RIAN JOHNSON 11:30 14:00 16:30 19:00 21:30

HAYALLERİN ÖTESİNDE

ORJİNAL ADI Imagine

YÖNETMEN Andrzej Jakimowski

OYUNCULAR Edward Hogg,

Alexandra Maria Lara,

Melchior Derouet

YAPIM 2012 Polonya-Portekiz-

Fransa-İngiltere

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

HER KİM, HER FİLMİN AYRI BİR DENEYİM OLDUĞUNU SÖYLERSE, ONA İNANMAYIN. OTURDUĞUNUZ YERDEN deneyim sahibi olmak o kadar kolay değil. Bir filmin aynı zamanda bir deneyim olması için, bilindik tabirle iç dünyanızda yeni bir kapı açması, olduğunuz yerde iki adım gerileyip burnunuzun ucundakine bir de öyle baktırması, koltuğunuzdan kalktıktan sonra gündelik hayatınızda kendine ufak da olsa bir yer açması gerekiyor.

Filmi izlemeden önceki 'siz' ile izledikten sonraki 'siz' arasında ilk bakışta fark edilmeyecek çok ince sapmalar gözlenmeli. Her filmde bu yükün altına girmesini bekleyemezsiniz. Ama bazı filmler yola sırf bu iş için çıkarlar. İşte "Hayallerin Ötesinde" o filmlerden biri.

Polonyalı yönetmen Andrzej Jakimowski'nin birincil amacı, filmine bir 'duyu' kazandırmak. Ana karakterleri gözleri görmeyen insanlardan müteşekkil bir film için hayli anlamlı bir hedef bu. Film bu hedef doğrultusunda şekillendiğinden, gözleri görmeyen bir öğretmen aynı durumdan mustarip çocukların dünyasında yeni ufuklar açmasının hikayesi kağıt üzerinde görüldüğü gibi kalmıyor ne var ki.

Jakimowski, öğrenci-öğretmen ilişkisini masaya yatıran birçok filmde rastladığımız, 'dışarıdan gelen genç ve yaratıcı öğretmen' prototipini kullanırken, sadece onun tipik getirilerine bağlı kalmamaya özen gösteriyor. Konu itibarıyla benzer filmlerde, öğretmenin öğrettikleri ile öğrencilerin öğrendikleri ve iki tarafın çatışması etrafında çizilen olay örgüsü, "Hayallerin Ötesinde"de, üzerine alışık olmadığımız soyut katmanlar eklenmiş halde çıkıyor karşımıza. Bu katmanlar soyut halde, çünkü elle tutulup gözle görülemiyor, sadece hissedilebiliyorlar.

Filmin hamurunda iki temel malzeme var, yukarıda sözü geçen hisler ve sesler. Yönetmenin girmekten kaçındığı ara sokaklarda ise duygu sömürsü, her şeyi elinin tersiyle itip ortaya çöreklenmeye müsait bir aşk öyküsü ve iktidara yönelik bir savaş olduğunu görüyoruz. Aynı öyküyü Hollywood'un çatısı altında izleseydik, filmin, bu ara sokaklar bolca ziyaret edilmeden ilk yarısını bile tamamlayamayacağı aşikar. Oysa Jakimowski, görmemeyi içler acısı bir mağduriyet değil, filmin adından da anlaşıldığı gibi birazcık hayal gücünün yardımıyla aşılması gereken bir engel olarak gördüğü için sömürüyü ilk elden uzaklaştırıyor. Seyirciyi mutlaka meşgul edecek, öyle ki bir süre sonra meselenin özünden uzaklaştıracak aşk öyküsünü mümkün olan en hafif dozuyla ve şiirsel bir incelikle hikayesine yediriyor.

**ANDRZEJ JAKIMOWSKI'NİN
YÖNETTİĞİ "HAYALLERİN
ÖTESİNDE" BİRÇOK FİLMDE
RASTLADIĞIMIZ
ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN
İLİŞKİSİNİ MASAYA
YATIRIRKEN ALIŞIK
OLMADIĞIMIZ SOYUT
KATMANLAR EKİYOR.**

İktidar savaşını ise filmin tek çatışması olarak hikayeye zorunlu olarak dahil edip, sadece birkaç sahnede öne çıkmasına izin vererek, seyirciye asıl savaşın bu olmadığını özellikle belletiyor. İktidar ne buyursa buyursun, asıl savaş kendi içimizdeki. Her şeyden önce kazanmamız gereken ilk savaş o. Ondan sonra her şey çok daha kolay. Hisler işte burada devreye giriyor.

Jakimowski'nin zor bir işe soyunduğu su götürmez bir gerçek. Ortalama seyircinin hayatında hiç deneyimlemediği kalıcı olarak görmeme halini, önce filmin merkezine oturtuyor, sonra da onu bütüne yayıp bir anlamda 'sıradanlaştırıyor'. İşte burada da sesler giriyor resme. Gözleri görmeyen karakterlerin önünde, seslerin yardımıyla keşfedilecek kocaman bir dünya var. Bu dünyayı gözleri gören

seyircinin de keşfetmesini sağlamak Jakimowski'nin başarısı. Bilinçli birer sağır olarak oturduğumuz koltuklardan, irili ufaklı sesleri dinlemeye başlayarak kalkmak hafife alınacak bir ilerleme değil.

Bu arada filmlerde tek tek görmeye alıştığımız ve mağdur hale getirilerek belli belirsiz ötekileştirilen gözleri görmeyen karakterleri, filminde birbirine bağlı bir grup halinde sunan yönetmen, tam tersi gözleri gören karakterleri hayal gücünden yoksun tutarak ötekileştirirken bir nevi intikam da almış oluyor. Fena da olmuyor doğrusu.

"Hayallerin Ötesinde" klasik numaralara başvurmadan, öyküsünü büyük bir zarafetle başlatıp sonlandırıyor.

Filmi "Hayal gücünü kullan ve ötesini gör" şeklindeki 'reklam filmi coşkulu' mesajından ibaret gibi algılamayın.

**GÖZLERİ GÖRMEYEN
KARAKTERLERİN
ÖNÜNDE, SESLERLE
KEŞFEDİLECEK KOCA
BİR DÜNYA VAR. ONU
GÖZLERİ GÖREN
SEYİRCİNİN DE
KEŞFETMESİNİ
SAĞLAMAK BAŞARI.**

JURASSIC PARK

YÖNETMEN Steven Spielberg

UYUNCULAR Sam Neill,

Laura Dern, Jeff Goldblum,

Richard Attenborough,

Samuel L. Jackson, Bob Peck,

Martin Ferrero, Wayne Knight

YAPIM 1993 ABD

SÜRE 127 dk.

DAĞITIM UIP

SİNEMA TARİHİNDE BİR KİLOMETRE TAŞI OLMASININ ÖTESİNDE, ÇOCUKLUĞU-İLK GENÇLİĞİ 1990'LARA DENK gelmiş kuşak üzerinde unutulmaz bir hatıra bırakmış büyük yapıtlardan biri. Yirminci yılı şerefine, bu defa 3 boyutlu olarak yeniden vizyona giriyor olsa da, zaten filmi görmeyen veya duymayan yoktur sanırız. Yaşlı bir milyarder olan John Hammond (Richard Attenborough), tüm imkanlarını seferber edip bilimadamlarını çalıştırarak, dinazorları hayata geri döndürür. Milyonlarca yıl önce dinozor kanı emmiş ve bozulmadan fosilleşmiş bir sivrisinekten alınan DNA örneği sayesinde hayata döndürülen dinazorlar, medeniyetten uzakta bir adada kurulan Jurassic Park'ta, geniş güvenlik önlemleri altında kanlı-canlı bir şekilde yaşamaktadır. Bu mucize projeyi, tarih öncesine ilgilenen bilimadamlarıyla paylaşmak isteyen Hammond, Dr. Alan Grant (Sam Neill), Dr. Ellie Sattler (Laura Dern) ve Dr. Ian Malcolm'un (Jeff Goldblum) yanı sıra, iki küçük torununu da adaya davet ederek bir tur düzenler. Ancak laboratuvar çalışanlarından ağızlı Dennis'in (Wayne Knight) hırsızlık yaparken sistemi kilitlemesi üzerine, davetliler parkın ortasında gece vakti mahsur kalırlar. Sistem tamamen durmuş, elektrikli koruma alanları dahi devre dışı kalmıştır. Film ilk yarım saatten sonra, kontrolden çıkan dinazorlarla, canlarını kurtarmaya çalışan insanların nefes kesen kaçıp-kovalamacasını anlatır. Belki de dünyanın tarihini değiştirecek olan bu rüya proje, daha halka açılmadan kabusu dönüşür.

Steven Spielberg'in gişe canavarı yapıtlarından olan "Jurassic Park", ana akım sinemanın tüm kurallarını harfiyen yerine getirirken, yönetmenin 'sinemada eğlence' anlayışını da kusursuz biçimde yansıtıyor. Tıpkı "Jaws", "Kutsal Hazine Avcıları" (Raiders Of The Lost Ark) ya da "E.T."de olduğu gibi, kaçan-

kovalanan, beklenmedik anlarda beklenmedik durumlarla karşılaşan insanlar söz konusu... Ritim ahenkli bir çizgide akıp giderken, tempo hiç düşmüyor ve daha baştan finalde olacakları tahmin etsek de, büyük merak duygusuyla göz kırpmadan filmi takip ediyoruz.

Bu sürükleyici fantezide kuşkusuz yazar Michael Crichton'ın da parmağının olması çok önemli. "Doktor Moro'nun Adası"ndan (The Island Of Dr. Moreau) ödünç alınmış gibi duran hikaye en baskın öğe diyebiliriz. H.G. Wells'in o eserinde doğanın dengesini bozmayı göze alıp, deneylerle farklı bir tür yaratan ve sonunda kontrolü kaybedip şiddetin devreye girmesine mani olamayan Dr. Moro vardı. Milyarder John Hammond da Moro'yu çağırıştırıyor. Kaldı ki "Jurassic Park"ın kitabında, ikisi arasındaki benzerlik daha fazla. Öte yandan Michael

STEVEN SPIELBERG'İN GİŞE
CANAVARI YAPITLARINDAN
"JURASSIC PARK", ANA
AKIM SİNEMANIN TÜM
KURALLARINI HARFİYEN
YERİNE GETİRİRKEN,
YÖNETMENİN 'SİNEMADA
EĞLENCE' ANLAYIŞINI DA
KUSURSUZCA YANSITIR.

Crichton'ın daha önce "Batı Dünyası"nda (Westworld) yine bir eğlence parkında kontrolden çıkan robotları, "Kaçış"ta (Runaway) ise akıllanıp insanlara saldıran elektrikli ev aletlerini anlattığını biliyoruz.

20 yıl önce çevrilen "Jurassic Park"ı bu denli önemli kılan şeyse, ilk kez bilgisayar yardımıyla dinazor yaratılmış olması. Bugüne kıyasla hayli hantal ve yavaş olan bilgisayarlarda harıl harıl çalışarak yaratılan efektler, bugünkü CGI teknolojisinin de temeli. DTS ses sisteminin de ilk kez bu filmde kullanıldığını not düşelim. Yani Tyrannosaurus'un 'köpek, penguen, kaplan, timsah ve fil' seslerinin karışımıyla oluşturulan çığlığının ya da Brachiosaurs'un 'balina-eşek' sesi karışımı inlemesinin, DTS sayesinde o dönem kulaklara nasıl inandırıcı geldiğini bir düşünün... Dinozorların saldırdığı, insanları

yediği, ışık tutulduğunda gözbebeklerinin küçüldüğü anlarda, 1990'lı yıllar seyircisinin ağzının bir karışık kaldığını hesaba katarsak, filmin en az "Yıldız Savaşları" (Star Wars) ya da "Matrix" kadar çığır açıcı olduğunu anlayabiliriz.

Pazarlama stratejileri daha 15 ay öncesinden başlayan, bir ara asla TV'lerde gösterilmeyeceği söylenen, dergileri, oyuncakları, cipsleriyle bir endüstri haline gelen "Jurassic Park" evreninin, o dönem ciddi sinema adamları tarafından hayli küçümsendiğini de anımsatalım. Bugün salim kafayla izlendiğinde, önemini ve eskimediğini görerek hakkını teslim etmek mümkün.

3D gayet yakışmış, hele ki IMAX'te izlenirse... John Williams'ın şahane tema müziğine de alkış.

2008'de dördüncü bölüm çekilecekken Crichton'ın ölümü üzerine ertelendi.

**1990'LI YILLAR
SEYİRCİSİNİN AĞZININ
BİR KARIŞIK AÇIK
KALDIĞINI HESABA
KATARSAK, FİLMİN EN
AZ "YILDIZ SAVAŞLARI"
YA DA "MATRIX"
KADAR ÇIĞIR AÇICI
OLDUĞU SÖYLENEBİLİR.**

EVDEKİ YABANCILAR

YÖNETMENLER Dilek Keser,
Ulaş Güneş Kacargil

OYUNCULAR Fatih Al,

Melpo Zarokosta, Cem Bender,

Romy Vasiliadis, Ferit Aktuğ,

Gökçe Sezer, Uğur Uzunel

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM Özen Film

(İşler Prodüksiyon – Biz Film)

BİR ŞARAP GİBİ YILLANMAYAN DEVLET POLİTİKALARIMIZ SAĞ OLSUN, ÜLKEMİZ SINIRLARI DAHİLİNDE YAŞANMIŞ ACILAR anlatmakla bitmiyor. Sayfa sayfa ‘o’ tarih uzaklaşırken ve nice yıllar sonra başka bir cazibe objesi olacak olan ‘bu’ tarih yazılırken her şeyi layıkıyla bağlayacak kelimeleri biriktirmek bile zor. İnsan hafızası, yaşananların üzerine yıllar bindikçe kendi dehlizinden kaçarak güzel anıları çağırmaya güdümlü belli ki; ancak tarihin tekerrürden ibareti ve rastlantılardan icazeti işleri zorlaştırabiliyor. İşte tam bu noktada, bugününden geçmişine gelmeye hevesli olan bir misafir kapıyı çalmadan içeriye girebiliyor. Bir zoraki misafir öyküsünden yola çıkan “Evdeki Yabancılar”, insanlığın iki kıtası bir araya gelmesin diye inşa edilen ve siyasi telkinler neticesinde zihinlerde egemenleştirilen bir duvarın yakın tarafından dem vuruyor.

Her zamanki gibi, sorun o kadar basit ki bu durum çözümü zorlaştırıyor. Devlet büyüklerinin kendi aralarında vardığı -insani çerçevede işlevsiz ve merhametsiz- uzlaşmaların neticesinde içine doğduğu topraklardan uzaklaştırılan Rum bir kadın evini ziyaret etmeye karar veriyor. Bu topraklara ne kadar yabancı olduğuna kendisi değil, başkaları karar vermiş. Gelin görün ki bu kadıncağızın yıllar evvel yaşadığı evde artık ‘yabancı’ olmayan birisi yaşıyor. Tabii ki ansızın çıkıp gelen bu davetsiz misafire ve onun bir o kadar davetsiz torununa pek sıcak bakmıyor. Dilek Keser ve Ulaş Güneş Kacargil’in ilk uzun metrajlı denemeleri olan “Evdeki Yabancılar” mevzubahis süreç üzerinden biraz aidiyet kavramına, biraz kimliğe, biraz da politikaların merhametsizliğine odaklanıyor.

Karaburun fonunun grimsi bir melankoli bahsettiği filmin çok iddialı cümleler kurmak ya da tümevarmak gibi bir derdi yok. Filmin yönetmen koltuğunda oturan ikilinin temel

arayışı, tek bir karakterin, Agapi’nin, karabasanına ve hülyasına odaklanmak ve hayatına dokunduğu karakterlerin salınımını gözlemleyerek kendi bağlamında bilimsel sonuçlara varmak. Evdeki Yabancılar’ın kendi hedefine fazlasıyla hizmet eden bir denklem kurduğu kesin. Ancak bu denklemin tam anlamıyla tuttuğu konusunda bir yargıya varmak oldukça zor. Zira bu naif, samimi ve küçük film kendini ‘ilk film’ deneyiminin kurduğu neredeyse tüm tuzaklara düşmekten alamıyor.

“Evdeki Yabancılar”ın kağıt üzerinde hiç fena durmayan, özenli ve karakter odaklı senaryosunun filmin doksan dakikalık süresine yeterli gelmediğini söylemek mümkün. Agapi’nin yaşadığı acıları ve taşranın sıradan insan üzerinde yarattığı stresi son derece durağan ve dingin bir atmosferde yoğuran film,

**BİR ZORAKI MISAFİR
ÖYKÜSÜNDEN YOLA ÇIKAN
“EVDEKİ YABANCILAR”,
SİYASİ TELKİNLER
NETİCESİNDE ZİHİNLERDE
EGEMENLEŞTİRİLEN BİR
DUVARIN YAKIN
TARAFINDAN
DEM VURUYOR.**

telaşsız halini derinleştirmekten yoksun. Karakterlerin içine girdiği kısır döngü bir girdaba dönüşerek filmin tümünü içerisine çekiyor.

Diyaloglar ve olaylar büyük resmi çerçeveletmekten aciz; bazı yan karakterler bir süsten ibaret kalıyor. Bunun sonucunda da yarım saati doksan dakikaya eşitlemek için çabalayan bir eserle karşı karşıya kalıyoruz. Kısacası “Evdeki Yabancılar” bir kısa film olsaydı, şu halinden daha çok övgüye mazhar olurdu şüphesiz.

Bir diğer problem ise işin senaryo ayağında marifetlerini gösteren ikilinin yönetmek konusunda aynı başarıya ulaşamamaları... Belli bir tempo ve dil tutturdukları aşikar. Ancak bu üslup ve ritim uzun metrajlı bir filmi tüm süresince taşımak konusunda sıkıntılar yaşıyor.

Zira “Evdeki Yabancılar”, kimi anlarında oyuncu yönetimindeki problemlerle kimi anlarında da fazla garantici tavrıyla acemileşiyor.

Mübadelenin sancılarının amansızca yaşanmaya devam ettiği ebedi zaman dilimi sürerken “Evdeki Yabancılar”ın bir duygu köprüsü inşa etme çabası takdire şayan. Filme dair birçok noktanın, ilham değilse de, umut verdiği kesin. Ancak filmin kendi mevzusundan optimum etkiyi sağlamadığı da açıkça seçiliyor. Bir derya, bir deniz olan mevzu, filmin direksiyonundaki duraksamalar nedeniyle tam olarak incelenemiyor.

Duygu sömürüsüne kaçmadan ve karakterini gizleyerek 'duygu' kurabiliyor.

Bir uzun metraj olmak için çok az parlak fikir ihtiva ediyor.

**MÜBADELENİN
SANCILARININ
YAŞANMAYA DEVAM
ETTİĞİ EBEDİ ZAMAN
DİLİMİ SÜRERKEN
“EVDEKİ
YABANCILAR”IN BİR
KÖPRÜ İNŞA ETME
ÇABASI TAKDİRLİK.**

ATEŞLİ AYNASIZLAR

GEZEĞENDEKİ HER ŞEY, EN TRAJİK OLAYLAR BİLE SİNEMANIN GÜLDÜRÜ MALZEMESİ OLABİLİR. ÇÜNKÜ İNSANLAR gülmek, rahatlamak isterler; ne denli üzücü ve korkunç olsa da, bir hikayenin özenle süzölmüş komedi unsurlarına, kendilerini sınırlamaksızın gülebilirler. Aksi halde, kurbanlar arasında müstehzi bakışların hedefi olan bir albino DEA (Uyuşturucuya Mücadele Dairesi) ajanının da olduğu cinayetlerin işlendiği bir polisiye filmde gülmek olası mı? Fakat olmuş işte. "Ateşli Aynasızlar" son aylarda en fazla güldüğüm komedi.

Televizyon komedi dizilerinden sonra ilk uzun metrajlı filmini yazan genç senarist Katie Dippold, tarihin en eski güldürü formüllerinden birini kullanmış... Sert erkeklerin dünyasında güçlü olmak için kendi kalelerini inşa etmiş, farklı görünüm ve karakterdeki iki kadını birbirleriyle çalışmaya zorlayıp, zıtların çatışmasındaki komediyi ortaya çıkarmış. İki farklı mizaçta tipe can veren ustalar, sıska Stan Laurel ile şişko Oliver Hardy'den bu yana sinemada yer alan komik ikililerin bu son halkasında, hangi iki kadın Sarah Ashburn (Sandra Bullock) ve Shannon Mullins'den (Melissa McCarthy) daha zıt olabilir ki, diye düşünmeden edemiyorsunuz.

Sarah, evlatlık olarak büyüdüğü için de olsa gerek kariyer odaklı, cetvel gibi dümdüz bir görev anlayışına sahip, hijyenik, komşunun kedisini sevebilecek düzeyde yalnız, giyimiyle dişilik özelliklerini iyice saklayan bir FBI ajanı. Shannon ise, kalabalık / çok gürültücü bir aileye sahip, sokakları avucunun içi gibi bilen, hareketsiz kalamayan, kavgaya düşünmeden dalan, argosuz konuşmayan, yöntemleriyle başarılı olan Boston polisi. En önemlisi de, üçte ikisi kilolu olan Amerikalıların zorlanmadan duygudaşlık kurabilecekleri bir özgüven ikonu!

1970 doğumlu McCarthy, sinema ve televizyon sektöründe 1997'den bu yana çalışmasına karşın, yine Paul Feig'in yönettiği "Nedimeler"deki (Bridesmaids) rolüyle Yardımcı Kadın Oyuncu dalında Oscar adayı olmasından sonra iyice tanınıp, ünlendi. Ve

"Kimlik Hırsızı"nda (Identity Thief) da seyrettiğimiz gibi, sistemin dayattığı standartlarla ve genel ahlakla çatışan, uyumsuz fakat derinlerde duyarlı, akıllı, iyiliksever karakterler onun için biçilmiş kaftan oldu. Nitekim yönetmen de, 1989'da çektiği "Who Shot Patakanço?" adlı komediden başlayarak, dram oyunculuğu denli güldürme yeteneğini de defalarca ispatlamış Bullock karşısında, McCarthy'yi doğaçlamalarda serbest bırakmış.

Kaba sözlere, sert kavgalara, tuhaf durumlara dayalı komiklikleri olan ve 'slapstick' etkileri görülen "Ateşli Aynasızlar"da, tahmin edebileceğiniz üzere, öykü ikincil kalıyor. ABD gibi uyuşturucu ticareti ve kullanımının yüksek olduğu, bu gidişle de asla azalmayacağı bir ülke sinemasının polisiye filmler için konu sıkıntısı çekmesi de söz konusu değil. FBI ajanı Sarah'nın, kimliği gizli bir uyuşturucu patronunu yakalamak için New York'tan Boston'a gelip, Shannon'la işbirliği yapmak zorunda kalması, ikisi arasındaki çatışmayı başlatıyor. Birliktelikleri, hemcinsler arası dayanışma ve anlayışa evrilirken, aile, erkek partnerler, seks, seksapellik gibi konular üzerine kadınlara özgü diyaloglar, yanı sıra geçirilen eksantrik zamanlar, esasen bir dostluk öyküsünü anlatıyor. Erkeklerin fark etmek için çaba göstermedikleri, kadınlara dair gerçek sorunları konuştukları bazı sahnelerde de, "Nedimeler"e selam gönderiliyor.

Feig'in, ikili dışında geniş bir yelpaze içinde yer verdiği, mesela Shannon'un ayrı bir film olabilecek, hep bir ağızdan yüksek sesle konuşup didişen ailesinin üyeleri ya da bar müdavimleri gibi yan karakterler/tipler, filmi zengin, ışıltılı bir düzeye yükseltiyor. Ve film, doğaldır ki, alkole, uyuşturucuya, tütün ürünlerine, küfürlere vb. yer vererek sokakların solugunu, canlılığını yansıtır.

Bulunduğu her sahnede / fotoğrafta rol çalan sarman kedil!

"Daha İyi Bir Hayat"la Oscar adayı olan Demian Bichir'in oynadığı FBI müdürü, onun için çok hafif rol.

ORJİNAL ADI The Heat

YÖNETMEN Paul Feig

OYUNCULAR Sandra Bullock, Melissa McCarthy, Demian Bichir, Marlon Wayans, Michael Rapaport, Jane Curtin

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM Tiglon

KABA SÖZLERE, SERT KAVGALARA, TUHAF DURUMLARA DAYALI KOMİKLİKLERİ OLAN VE 'SLAPSTICK' ETKİLERİ GÖRÜLEN "ATEŞLİ AYNASIZLAR"DA ÖYKÜ İKİNCİL KALİYOR.

Direnişin Sineması

Yaz Sayısı Bayilerde

AYLIK SINEMA DERGİSİ
Altıyazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ATEŞLİ AYNASIZLAR

ELYSIUM: YENİ CENNET

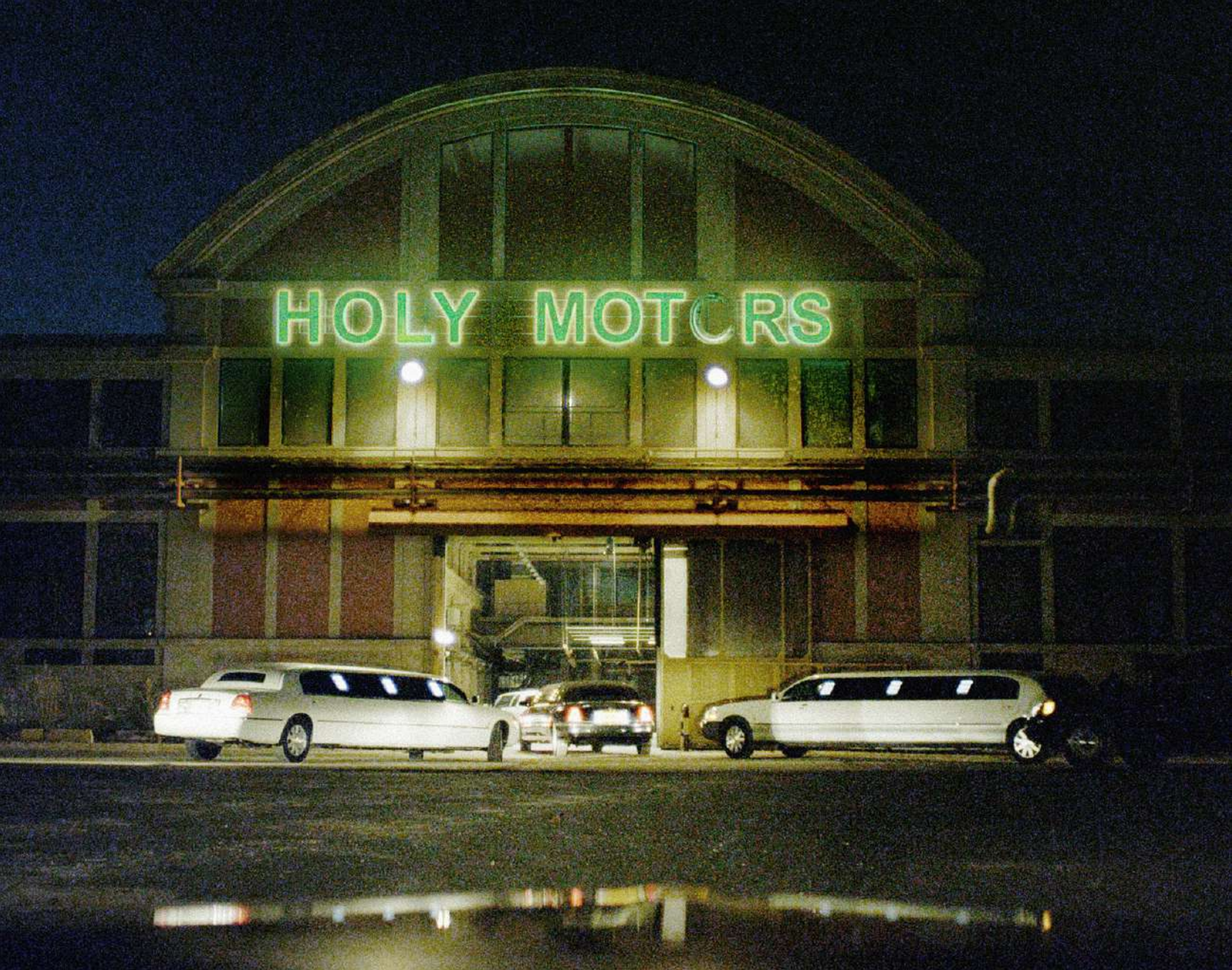
HAYALLERİN ÖTESİNDE

JURASSIC PARK

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ATEŞLİ AYNASIZLAR				★★	★★		
ELYSIUM: YENİ CENNET		★★★		★★	★★★★	★★★★	
EVDEKİ YABANCILAR			★	★★	★★	★★	
HAYALLERİN ÖTESİNDE					★★		★★★
JURASSIC PARK	★★★★	★★★	★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★★
AŞKIN 10 KURALI							★
CAMILLE CLAUDEL, 1915				★★★★	★★		★★★
CESET	★★	★★★					
D@BBE: CİN ÇARPMASI					★		
GECEYARISINDAN ÖNCE		★★★★			★★★★		★★★★
KARANLIK CİNAYETLER		★★★					
KUTSAL MOTORLAR	★★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
MANYAK	★★★★	★★★			★★	★	
PASİFİK SAVAŞI	★★★	★★★	★★		★★	★★	★★★
RED 2		★★		★★	★★	★★★	
SANAL HAYATLAR				★★★★	★★★★		
SEN GİTMEDEN ÖNCE					★★		
SON KONSER		★★★			★★	★★★	
SÜPER İNCİR					★		
ŞİRİNLER 2	★★	★★★		★★	★★	★★	
WOLVERINE	★★				★★★★		
ZAMAN YOLCULARI					★★★★		
ZORLU İKİLİ	★★★	★★★			★★★★		
MUHEŞEM VE KUDRETİLİ ÖZ	★★★	★★★★		★★★	★★★★		
ÖLDÜREN TUTKU		★★★	★★★	★★★★			★★★★

LİMUZİNLER VE FİLMLER NEREYE GİDİYOR?

Eric Parker, **“Cosmopolis”**’te bir soruya yanıt arıyordu: “Bu limuzinler gece olunca nereye gidiyor?” Sorunun yanıtını hoş bir rastlantıyla, başrollerden birini gene bir limuzinin üstlendiği, **Leos Carax** imzalı **“Kutsal Motorlar”**’da (Holy Motors) öğrenme fırsatı buluyoruz.

GEÇEN YILIN EN İYİ VE ÖNEMLİ FİLMLERİNDEN BİRİ OLAN DAVID CRONENBERG İMZALI “COSMOPOLIS”, NEW YORK’U BAŞTAN SONA BİR LİMUZİN İÇİNDE KAT EDEN GENÇ DOLAR MİLYARDERİ İŞADAMI ERIC

Parker’la tanıştırmıştı bizi. Ölüm tehdidi altındaki, Çin parası Yuan’daki bir hareketlenme nedeniyle tüm parasını kaybetmek üzere olan Parker, çok ağır ilerleyen trafikte, kentin öbür ucundaki çocukluk berberine gitmeye çalışıyor, bu arada limuzinin dışındaki gerçek dünyada da bir dolu olay yaşanıyor. Aslında iki ana karaktere dayanıyordu “Cosmopolis”: Parker ve limuzin... Ve Parker ısrarla bir soruya yanıt arıyordu: “Bu limuzinler gece olunca nereye gidiyor?”

Eleştirmenler ve sıkı sinemaseverler için şaşırtıcı, bir o kadar da harika bir durum! Parker’ın sorusunun yanıtını son derece hoş bir rastlantıyla, başrollerden birini gene bir limuzinin üstlendiği, Cannes’da ciddi çaplı sarsıntılara yol açmış, Leos Carax’ın İstanbul’a gelerek hayranlarıyla buluşup merakları giderdiği “Kutsal Motorlar” (Holy Motors) adlı filmde almış bulunuyoruz. İçinde bir makyaj masasının da bulunduğu, günün sonunda nereye gittiğini gördüğümüz limuzine bu kez eşlik edense işadami değil, kılıktan kılığa giren bir aktör...

“Kutsal Motorlar”, 16 yaşında kurumsal eğitimi terk ederek 17’sinde ilk kısa filmini çeken, 24 yaşındayken ilk uzun metrajı “Oğlan Kıza Rastlar” (Boy Meets Girl) ile Cannes’da boy gösterip 1991’de “Köprüüstü Aşıkları” (Les Amants Du Pont-Neuf) ile uluslararası çapta şöhret kazanan Fransız yönetmen Leos Carax’ın dönüş filmi. Az sayıdaki filmiyle kısa sürede epeyce mesafe alan Carax, “Pola X” (1999) adlı deneysel filminin ‘anlaşılamaması’ üzerine 12 yıl boyunca sessizliğe gömülmüş ve birkaç kısa film

çekmekle yetinmişti. Hemen belirtiyim ki “Kutsal Motorlar” da alabildiğine zorlu, pek çok seyircinin ilk 20-25 dakikasından sonra salondan çıkıp gidebileceği, tam anlamıyla ‘festival filmi’ havasında, öte yandan da 2013’ün en ilginç, en çok konuşulan filmlerinden biri olacağı şimdiden söylenebilecek bir çalışma...

Leos Carax ile önceki filmlerinde de çalışan Dennis Lavant’ın, tüm zamanların en büyük oyunculuk gösterilerinden birine çıktığı “Kutsal Motorlar”, filme adını veren bir şirket için çalışan, gün boyunca bir şoför ve bir limuzinle değişik ‘randevulara’ gidip farklı kişiliklere bürünüp farklı yaşamlar süren Oscar adlı aktörün bir gününü anlatıyor. Eva Mendes, Kylie Minogue, Michel Piccoli gibi şaşırtıcı bir yardımcı ekiple birlikte, Oscar’ı 10 farklı karakterde izliyoruz. İyi aile babası bir zengin, moda ikonluğundan başka hiçbir özelliği olmayan kadınla tiksinti uyandırıcı bir buluşma yaşayan pasaklı mahalle delisi, kızını arkadaş partisinden alan bir baba, seri katil, ölüm döşegindeki bir yaşlı... Tüm bunlar aslında bir aktörün para kazandığı işin, oyunculuğun karşımıza çıkardığı roller... Ama bir yandan da gerçekten sürüp giden yaşamlar söz konusu ve Leos Carax, sanat ile yaşam, taklit ile gerçek arasında müthiş bir çarpışma gerçekleştirerek, “Onlar herkes, bense yalnızım!” sözünü yankılandırıyor tüm çarpıcılığıyla. Kendi adıma, baba-kız

bölümü ile insanın ayaklarını yerden kesecek kadar güzel ‘akordeon’ bölümünün etkisinden uzun süre kurtulamadığımı belirtiyim ama gerçekte filmin her bölümünün ayrı bir çekicilik ve derinlik taşıdığını da ekleyeyim. Limuzin, tıpkı “Cosmopolis”’te olduğu gibi sahte hayatların sürdüğü ve kesiştikleri noktayı sembolize ediyor ki filmin sonunda bu uzun boylu arabaların da bir ‘hayatları’ olduğunu öğreniyoruz!

Çok ilginç biçimde yedinci sanat sinemadan önceki altı sanattan özenle beslenen ve en üstününün sinema olduğunu vurgulayan ama ‘oyuncu’ya özel olarak dikkat çeken, bütünlüklü ve benzersiz bir film var karşımızda. Carax, gördüğü rüyaları anlatırcasına, çok katmanlı, sinemanın farklı türleri arasında gezinen müthiş bir gösteri sunuyor ve limuzinin kutsandığı bir dünyayı adeta cehenneme çeviriyor.

Evet, limuzinlerin sonunda nereye gittiğini öğrenmiş olduk... Sahi, seyrettiğimiz tüm bu filmler nereye gidiyor acaba?

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

ÖLDÜREN ŞÜPHE

Müzikal türünün büyük ustalarından **Stanley Donen**'ı **Hitchcock**'vari bir kuşku atmosferinin içine sokan ve buradan alınının akıyla çıkmasına vesile olan “Öldüren Şüphe” (**Charade**, 1963), özellikle **Audrey Hepburn**'ün her zamanki ‘sevimlilik muskası’ tadındaki kompozisyon çalışmasının peşine takılıyor. 60'ına merdiven dayamış **Cary Grant**'in Hepburn'ün karşısında pes etmediğini de belirtelim. Hem tehlikeli hem de eğlenceli sularda gezinen bir film.

1940'LARDA KOREOGRAF OLARAK GİRDİĞİ HOLLYWOOD'DA 'MÜZİKALLERİN ALTIN ÇAĞI'NIN EN ÖNEMLİ İSİMLERİNDEN BİRİ OLMAYI BAŞARAN STANLEY DONEN'İ “YAĞMUR ALTINDA” (SINGIN' IN THE RAIN) VE “YEDİ KARDEŞE YEDİ GELİN” (SEVEN BRIDES FOR SEVEN BROTHERS) GİBİ MÜZİKAL ZİRVELERDEN TANIYORUZ DAHA ÇOK. MÜZİKAL, KOMEDİ, romantik komedi gibi türlerde ustalaşmış olan yönetmene ‘farklı’ bir iş çıkarma fırsatı tanıyan “Öldüren Şüphe” (Charade) ise onu ‘kuşku’yla yüzleştiriyor ve Hitchcock’vari bir atmosfere kucak açmasına vesile oluyor. Öte yandan komedi ve romantik komedi türlerinden ödünç aldığı numaraları da hikayenin içine ustaca yerleştiren yönetmen, böylece sinema tarihinin müstesna ürünlerinden birine ulaşmayı başarıyor.

Müthiş bir açılış sahnesiyle başlıyor “Öldüren Şüphe”. Hızla giden bir trenden atılan bir ceset görüyoruz, ki bu cesedin etrafında şekillenen bir hikaye bekliyor bizi. Ardından Henry Mancini'nin enfes müzik çalışması eşliğinde renkli bir jenerikle karşı karşıya kalıyoruz. Öykünün merkezinde duran Reggie Lampert (Audrey Hepburn) karakteri, diğer bütün karakterlerin ‘yalancı’ yaklaşımlarının yanında saflığı ve masumiyeti temsil ediyor burada. Trenden atılan cesedin karısı olduğunu ve Paris'te yaşadığını öğrendiğimiz Reggie, kocasının geçmişten gelen

sırlarının göbeğinde tehlikeli bir serüvene atılıyor. Herkesin peşinde koştuğu 250 bin dolarlık kayıp bir paranın ölümcül sonuçlarını resmeden hikaye, zaman zaman inandırıcılık zaafiyetine tutsak oluyor ama bunu da ‘kendini ciddiye almayan’ tavrıyla örtmeyi başarıyor.

Etrafını saran ve paraya göz koyan erkeklerin ortasında saflığını korumakla birlikte ilk andan son ana kadar hakim olan ‘endişe’ duygusuyla hikayeyi omuzlayan Hepburn, seyirciyi de bu duyguya ortak kılıyor. Onun rahatlığından yansıyan ‘hiçbir şey olmayacak’ önyargısı ise yönetmen Donen'in ölümcül hamleleriyle bizleri de paradoksal bir yapıyla baş başa bırakıyor. Bir yandan güle oynaya giden bir romantik komedi havası taşıyan yapım, öte yandan da ‘arzu nesnesi’ haline gelen paranın etrafındaki ölümlerle gerilimli bir atmosfere meylediyor.

Bu filmin başarısındaki en önemli unsurlardan biri de mükemmele yakın diyalogları. Reggie karakteriyle Cary Grant'in canlandırdığı Peter Joshua (daha sonra onun gerçek adının bu olmadığını defalarca öğreneceğiz) karakterinin karşılaştıkları ilk andan itibaren akıl dolu diyaloglar birbirini kovalıyor filmde. Senaryonun içine matematiksel doğrular ışığında serpiştirilen

bu diyaloglar, hikayeyi gerginlikten uzaklaştırma işlevi üstlenirken entrikanın akıl zenginliğini de vurguluyor bir yandan. Genç dul, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmasına rağmen, kendinden yaşça fazlasıyla büyük bir adamla flört etmenin keyfini çıkarmayı da biliyor hikaye boyunca. Öyle ki, bu adamın ona defalarca yalan söylediğini bilmesine karşın bu tavrını filmin sonuna kadar sürdürüyor.

Sürekli Audrey Hepburn'ü vurguladığımızı biliyoruz, ama filmi izlediğinizde siz de göreceksiniz ki, efsane aktris bu çalışmanın tartışmasız yıldızı. Gördüğü ilk andan itibaren 'aşk sinyalleri' verdiği adamın yaşattığı kimlik kargaşasının altında ezilmekten zor kurtulan Reggie'nin, çevresine kümelenen 'aç kurtlar'ı idare etme yöntemleri de görmelere seza. Onun hayatını bir çırpıda bitirebilecek olan bu adamları zaman zaman parmağında oynatan, kimi zamansa ölüm korkusuyla paniğe kapılan kahramanımız, senarist Peter Stone'un ona bahsettiği kıvrak zekasının da yardımıyla kendisini tehdit eden tehlikelerden kurtulmayı başarıyor film boyunca. Karşısındaki adamlardan üçünün eski birer asker olması ve 'ölüm makineleri' tadında dolaşmaları, bir diğerinin 'yardımsever' görünüp çıkar

peşinde koşması, en yakınında duranına gerçeği bir türlü dillendirememesi, Reggie'nin 'yalnız ve güzel' yaftasına tutunmasına vesile oluyor. Sözün özü, gerçek kimliğini öldükten sonra öğrendiği kocası da dahil olmak üzere bütün erkekler tarafından 'yalan bombardımanı'na tutuluyor genç kadın.

Orijinal adının karşılığı olan 'tahmin etme oyunu'nda (sessiz sinema da diyebiliriz) olduğu gibi, ipuçlarının ışığında kimin kim olduğunu ve neyi ne için yaptığını çözmeye çalışıyoruz "Öldüren Şüpheli"de. Reggie dışındaki bütün karakterlerin sırlarla örülü dünyalarını başkarakterle aynı azimle deşifre etmeye çalışırken, zaman zaman entrikanın sınırlarında kaybolma riski de taşıyoruz.

Bulmacanın çözülemeyecek noktalara ulaştığı anlarda minik hamlelerle hikayeyi açan yönetmen Donen, böylece biz seyircileri de istim üzerinde tutmayı başarıyor. Filmle aynı adı taşıyan şarkısıyla (Ajda Pekkan'dan "Saklambaç" adıyla dinlemiştik) Oscar'a da aday gösterilen yapım, 'endişe edilecek bir şey yok' tavrıyla 'endişelenmeye hazır olun' tavrını ustaca buluşturuyor. Henry Mancini imzalı müziğin de bu anlamda etkin bir rol üstlendiği kesin.

“DELİRMEK İYİDİR!”

Denis Lavant, geçtiğimiz yıl yarıştığı Cannes’da kafa karıştıran **“Kutsal Motorlar”**’da (Holy Motors) 11 ayrı karakterle karşımızda. Limuzinde kılık değiştiren **kiralık bir aktör** veya içgüdülerinin peşinde bir dilenci; **Leos Carax**’ın fetiş oyuncusu her rolün altından kalkıyor...

TEKERLEME MİSALİ PEŞ PEŞE “HOŞ GELDİN, NASILSIN, NE YAPIYOSUN, NERDENSİN?” DİYEREK İLK ANDA ŞAŞIRTİYOR. DENİS LAVANT, NORMALDE DE ÇOK HIZLI KONUŞANLARDAN. BERKUN OYA’NIN YÖNETTİĞİ “İYİ

Geceler Londra” filminin setinde öğrendiği az buçuk Türkçeyi unutmamış, zaten “İnsan maymun gibidir. Maymunu burada yüceleştiriyorum” diyor. Akrobat çevikliğini sirklerle, varoluş sancılarıyla kırışan yüzünü sahne korkusuna borçluymuş. “Kötü Kan”da (Mauvais Sang; 1986), “İyi İş” (Beau Travail; 1999) veya “Köprüüstü Aşıkları”ndaki (Les Amants Du Pont-Neuf; 1991) rollerini ‘beceremeseler de hayatı sevenler’ diyerek özetliyor.

Hayattaki rollerimize, sinemaya dair diyerek akşama kadar konuşabilirim ama film size ne ifade ediyor?

Hepsi ve daha fazlası! Bu film Leos Carax’ın dünyası, onun hayata bakışıyla ilgili bir film. Ben ne söylesem yalan olur, yorum olur, hoş da olur! Gerçek sinemanın güzelliği de burada, iyi bir filmde herkes farklı şey bulabilir. Zenginlik budur. Ben senaryoyu ilk okuduğumda, bir aktörün tek

günde yaşadıkları gibi yorumladım. Leos, bana her bir karakter için ipuçları verdi ama ortaya nasıl bir şey çıkacağını bilemiyordum. İzlediğimde gözlerim yaşardı, inanın! Hayata, yaşam sevgisine dair devasa bir şiir olmuş. Leos da bir şair zaten! Ayrıca hak ettiği ilgi ve tepkiyi alması beni çok sevindirdi.

Sinema aleminde bocalamasının miladında kült filmi “Köprüüstü Aşıkları” var, bu çelişkiyi nasıl yorumluyorsunuz?

Leos ile 30 yıllık mazim var, beni keşfetti, bana roller yazdı! Kolay birisi değil çünkü yaratıcı ama “Köprüüstü Aşıkları”nda yaşadığımız sorunların çoğu yapım ve bütçeyle ilgiliydi. Aktör olarak ben de delirdim, kendimle rolüm arasında çizginin silindiği anlar da oldu. Ama oyunculuk bazen delirmektir. Delirmek de insancadır. Leos, seyirciye göre film çekmez, seyirciyi kendi dünyasına davet eder. Pasolini gibi derdi genelgeçerin dışına çıkmaktır.

Tek filmde 11 ayrı karakteri canlandırmak zor iş, nereden başladınız?

Leos ile yıllar içinde sık görüşmesek de birlikte neler becerebileceğimizi kafadan biliyoruz, bu büyük rahatlık. Rollere hazırlanmak için az vaktim vardı. Önce akordeon çalmayı, birkaç cümle Çince konuşmayı öğrendim. Ama en önemlisi, her bir karaktere insani bir boyut katmak. Fiziksel değişim de büyük bir özgürlük; kostüm değişikliği ve makyaj, karaktere girebilmek için kolay kapı açıyor.

Limuzinde sürekli kılık değiştiren Bay Oscar, filmin çıkış noktası olarak oyunculuğa bir güzelleme değil mi?

Evet, oyunculüğün doğası bu, her an hareket halinde olmalısınız. İki hafta boyunca giy çıkar, makyaj derken bizzat limuzinde prova yaptım. Ama Bay Oscar karakteri diğerleri gibi zorlamadı, çünkü limuzin bir nevi kulis, ben de bir oyuna hazırlanan aktördüm.

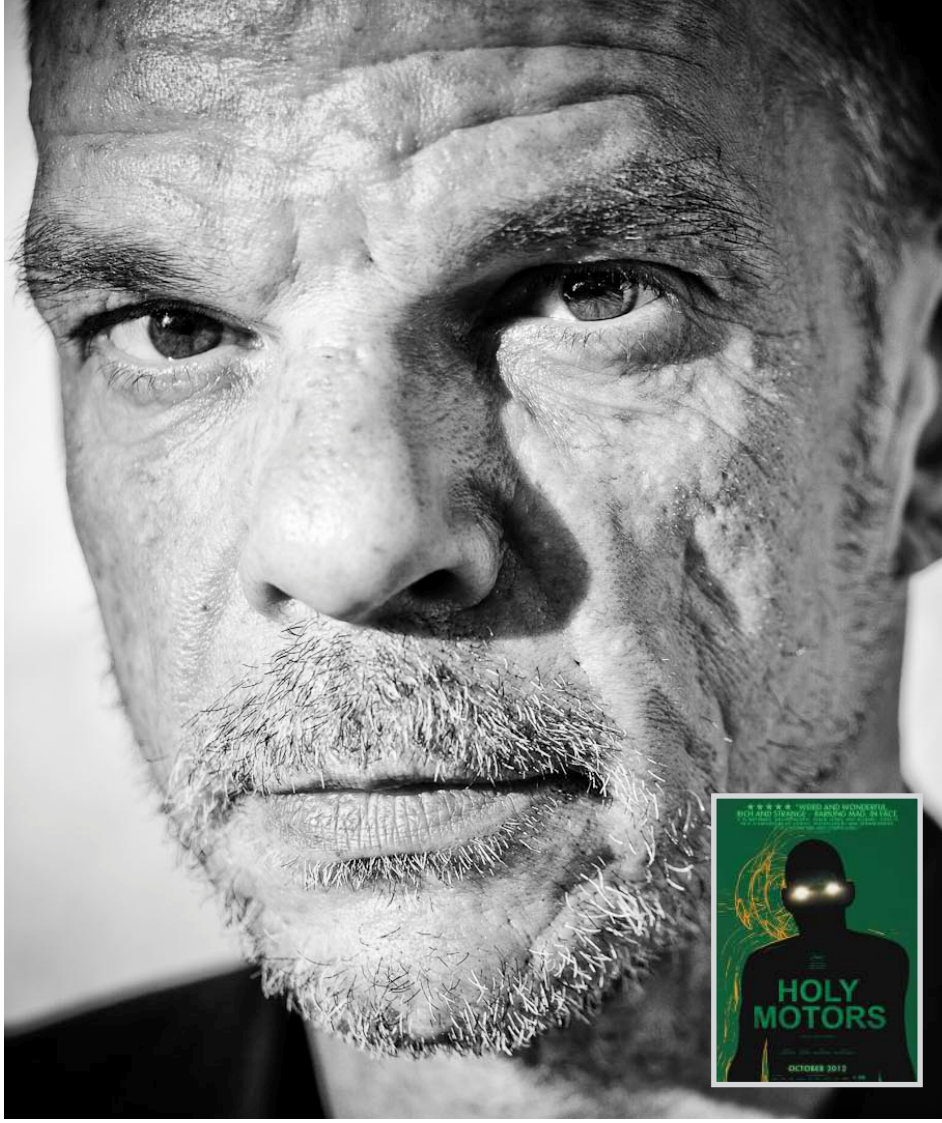
Karakterlerden Monseieur Merde’i (Bay Bok) daha önce “Tokyo” filminde canlandırdınız, kafadan bir tane eksilmiş gibi geldi mi?

(Kahkahalar) Leos’un en sevdiği karakter! Yani böyle ucubik figürleri çok sever. Steril görünen dünyanın altına inen, yani içinde debelendiğimiz pisliği yüzümüze vuran bir karakter. Elbette yeniden oynamak keyifliydi.

İki ayrı ünlü kadın oyuncuyla paylaştığınız sahneler şimdiden kültleşti, hangisi daha zordu?

Galiba Kylie Minogue ile olan. Çünkü o

LEOS CARAX: “BEN DEĞİL FİLMİM KONUŞSUN!”

Bir limuzin, içinde ha bire farklı kişiliklere bürünen kiralık bir aktör ve Jean Seberg nostaljisinde şarkı söyleyen Kylie Minogue... 80'li yıllarda Fransız sinemasının harika çocuğu olarak sinemaya başlamasının ardından çok sular aktı, ama Leos Carax “Kutsal Motorlar”la şahane bir dönüş yaptı. Geçen yıl Cannes Film Festivali’nde yarıştığı filmi vesilesiyle görüşmeye gittiğimizde sohbeti kısa kesmesini ise “Ben değil filmim konuşsun” kıvamında bir özürlü geçiştirdi. Türkiye’de de sıkça ağırladığımız yönetmen, “Bu film, biçtiğimiz roller ve sinema üzerine veya hiçbir şey! Siz nasıl isterseniz” dedi. Model rolündeki Eva Mendes’in burkayla kapatıldığı meşhur sahneyle ilgili gayet net: “Hiçbir dini referansım yok, kadına karşı ikiye bölünmüş bakış her yerde var.” Bu rolün Nurgül Yeşilçay’a teklif edilip edilmediğini sorduğumda adını hemen hatırlamaması doğal: “Evet, teklif ettik ama olmadı. Kasting aşamasında böyle şeyler olur, Eva da çok başarılıydı.” “Sinema yapmayı seviyorum ama sinema piyasasından haz almıyorum” derken hafif küskün ama tavizsiz: “Filminin izlenmesini herkes ister ama buna göre, yani popülerlik adına film yapılmaz; bu benim dünyam, paylaşırırsanız çok sevinirim, izlemek isteyen buyursun!”

şarkı söylerken benim sessizce tepki vermem gerekiyordu. Bu zordur. Eva Mendes’le olan sahnede ise hayvani güdülerimle bedenimi koyvermiştim.

Tüm filmi yüklenmek sizi korkuttu mu?

Hem de nasıl! Başaracağınıza inanmak zorundasınız ama ben çekim aşamasında kendimi güvensiz hissedirim. Bir oyuncu, neyi ne kadar başardığından asla emin olamaz. Yönetmene güvenmek zorundasınız, “Oldu” derse yapacak başka şey yok, “Olmadı” derse sil baştan. Ben Leos’un düşlerini hayata geçirmek zorundaydım. Yeteneklerinizin ve hayal gücünüzün buna yeterli olduğunu farz etmek istiyorsunuz. Bir nevi cehennem azabı!

Oyunculuk böyle bir şey midir?

Başaramama korkusu hep vardır, yok diyen oyuncuya da inanmam! Yönetmenle bütünleşseniz de sette yalnızsınız. Bir oyuncu için kutsal olan, izleyiciye bir duygu geçirmektir. Bu, izleyiciye dokunabilme ihtiyacıdır. Güvensizlikten paramparça

olduğum anlar olur. An gelir, mucize olur, büyük bir tatmin hissedersiniz, başardığınızı farz edersiniz. Bir jest, bir mimik cuk oturur! En büyük nimet budur, gerisi yalan!

Filmdeki ‘eylemin güzelliği’ sözüne geliyoruz yani..

Evet, oynamak güzeldir! Cazibe jestlerde gizlidir. İçimizdekini dışarı çıkarmak, kendimizi ifade edebilmek bir nimettir. Bu şiirsel cümle, Leos’un dehasını gösteriyor! Vurucu olmaktan ziyade kafa açıcı replikler yazar. Bir köpeği veya maymunu izlediğimizde kendimizle çok ortak yanlar görürüz. Bu kendimizi görmek, sevmek demektir. Leos da hepimizin aynı olduğunu, sadece farklı rollere soyunduğumuzu söylüyor. Benim içinse bir işi hoşluğu ve hazzı için yapmanın önemini vurguluyor. İlla da maddi bir karşılık beklemeden. Oyunculuk kendimi ifade etmemin bir yolu. Bunu yaparken de mümkün olduğu kadar incelersem ne mutlu.

‘Halk Tiyatrosu’ geleneğinin önemli

temsilcilerinden birisi olarak oyunculukta en önemli şey nedir sizin için?

Sözlere değil beden diline, harekete, jestlere inanıyorum. Sirk olayını seviyorum. ‘Eylemin güzelliği’ lafı sadece duygusal değil, fiziksel bir şeye tekabül eder. Beden dilini oluşturmak kaba taklit yapmak değildir. Biz oyuncular heykeltıraşlar gibiyiz. İşe çok malzemeye başlarız ve kendimizi yontarak gereken şekle girmeye çalışırız.

Berkun Oya’nın “İyi Geceler Londra” filminde sizi izlemek sürpriz oldu bizim için, nasıl karar verdiniz?

Leos’un dışında bana genelde ufak tefek rollerle gelinir; seçici olmaya çalışıyorum ama “İyi Geceler Londra”da bana cazip gelen ana karakterin kadın olmasıydı. Sette dost ortamı vardı, keyif aldım. Türkçe öğrenmeye çalıştım ama ancak ezberleyebildim bazı şeyleri. Telaffuzu zor bir dil ama siz bana bakmayın, tembelim, en iyi Fransızca’yı konuşuyorum, onu da o kadar hızlı konuşuyorum ki, anlaşılmıyor!

'SPEED' ETKİSİNDE 'BARBARELLA': DEBORAH HARRY

Deborah Harry, **grubu Blondie'yi** dünyanın en büyük pop olaylarından birine dönüştürdü, **nasıl bir ikon olunabileceğini** gösterdi ve **Madonna** başta olmak üzere kendinden sonra gelen türlü pop-yıldızın izlemesi gereken yolları belirledi. **Sinemada da** kendine uygun roller üstlendi.

1 970'LERİN SONU, 1980'LERİN BAŞINDA POP EVRENİNİN MOTOR GÜCÜNÜN, 'HER ŞEYDEN BİR TUTAM' ANLAYIŞININ OLDUĞU KONUSUNDA MUTABIKIZ... SÖZ KONUSU OLAN ÖYLE BİR DÖNEM Kİ, ŞAIRANELİĞİN SOKAK AĞZIYLA; PUNK'IN FUNK'LA, ROCK'IN

disco'yla (tüm itirazlara rağmen) yan yana var olabildiği bir atmosfer mevcut. Farklı cinsiyet kimliklerinin, yeri geldiğinde gayet devrimci olmasını bilen hedonizmin sadece disko topu altında değil, gayet eril rock sahnesinde de kendine yer bulabildiği bu döneme 'Yeni Dalga' adının verilmesi boşuna değil. Çünkü eski olan her şeyin (müzik, kıyafet, sanat) yeni yeni bağlantılarla tekrar su yüzüne çıktığı bir kolaj ortamı bu. Ve bu kolaj atmosferinin ortasında da tam kendisine yakışacak bir kraliçe; Deborah Harry var. Eski usul yıldızların ihtişamıyla punk'ın DIY (kendin yap) estetiğini, dizginleri kendi eline alan kadın bilinciyle seks sembolüğünü birleştiren bu nevi şahsına münhasır yıldız, geçen ay, 1 Temmuz'da 68'inci yaşını kutladı. Biz de Deborah Harry'ye değinmeyen bir görsel kültür mecrası, görevini tam olarak getirmiş olamaz diyerek sanatçının doğum gününü biraz gecikmeli olsa da kutlamak istedik. Daha doğrusu, kariyeri boyunca elini attığı her alana (sinema, TV, şarkı yazarlığı, şarkıcılık vs.) damgasını vuran böyle bir figürü ele alabilmek için bahane aradık.

1945 doğumlu Debbie'nin kendini bilmeye başladığı dönemine denk gelen 1960'larda değil de 1970'ler sonunun punk yıllarında parlaması tesadüf değil. Zira punk çağını betimleyen çıkıntı, ironik damar ta başından beri Debbie'de mevcut. Florida'da tam tek mil bir banliyö ailesinde evlatlık olarak büyüyen ve gerçek anne babasını hiç tanımayan

Deborah Harry, yetişme çağını Marilyn Monroe'nun kayıp çocuğu olduğuna inandırarak geçiriyor, örneğin. Tarihlerin denk gelmesi, hayal gücünü daha da pekiştiriyor, önüne sunulan banliyölü beyaz genç kadın olma seçeneğini en başından reddediyor, sınırlarını kendisi belirliyor.

1 960'LARIN KARŞI KÜLTÜRÜNÜN BANLİYÖ YAŞAM TARZINA SIRTINI DÖNEN GENÇLERE KUCAK AÇTIĞI MALUM. ANCAK MARILYN MONROE'NUN KIZI OLARAK BÜYÜDÜĞÜNÜ İDDİA EDEN BİR KADININ CİDDİYE ALINMASI, ONUN BAĞIRLARA BASILMASI

için ironi damarının daha da kıvamını bulması, 1970'lerin sonu, 1980'lerin başı -post-zamanlarına gelinmesi gerekti. Debbie'nin 1960'ların sonlarında vokalistliğini yaptığı folk-rock grubu The Wind in the Willows'la beraber bir hippie deneyimi de mevcut. Ne var ki pek de başarılı olmayan tek albümlük bu grup, onun kariyerinde üzerinde durulmayacak noktalardan birisi sadece. Zaten ne -o zaman için- siyah saçları iki omzundan dökülen, etnik kıyafetli folk-rock şarkıcısı görüntüsü ne de soft-rock süzgecinden geçmiş pastoral manzaralar Deborah Harry'yi kesecek gibi değil. O, bir sonraki grubu The Stiletto's'ta olduğu gibi glam'i rock'n roll'la kaynaştıranın ya da Blondie efsanesinde olduğu gibi tamamen şehirli bir müzik yapmanın peşinde.

Bunun, görsel kültürle ne alakası var diyebilirsiniz. Ama Deborah Harry de, Blondie de pop müzik ve görsellik ilişkisinde bir milat. Ve Blondie'nin müzikal tavrı da bu durumdan bağımsız değil. Misal, Debbie Harry bir söyleşisinde tıpkı Beatles gibi insanların ilk duyduklarında 'sanki öteden

beri zihinlerinin içinde çalışırmış' gibi hissettiren şarkılar yapmak istediklerini söylüyor. İşin görsel boyutu da benzer bir şekilde insanların halihazırda zihinlerindeki imgelerin tekrar ama bu sefer bambaşka bir 'fırlamalıkla' dolaşıma sokulması üzerine kurulu. Deborah Harry'nin arkası simsiyah ön tarafı platin saçları, görsel kodlarla, algılarla nasıl oynadığının ilk akla gelen örneği. Harry, saçlarını kendi boyadığından saçının arkasına doğru dürüst erişemediğini, söz konusu görüntünün bu imkansızlıktan kaynaklandığını söylüyor. Ancak grubunun isminin de çağrıştırdığı sarışın bimbo imajının bu bir tutam simsiyah saçla altının oyulmasına yol açan görüntünün bu kadar tesadüfi olduğuna inanmak zor. Özellikle de Deborah Harry'nin Blondie efsanesini yaratmak için harcadığı entelektüel mesai düşünülünce...

B U ÖYLE BİR MESAI Kİ, GRUBUNU HİÇ CİDDİYE ALINMAYAN BİR TOPLULUKTAN DÜNYANIN EN BÜYÜK POP OLAYLARINDAN BİRİNE DÖNÜŞTÜRDÜ, GÖRÜNTÜ ENFLASYONUNUN YAŞANMAYA BAŞLADIĞI YILLARDA HALEN nasıl ikonik olunabileceğini gösterdi ve Madonna başta olmak üzere kendinden sonra gelen türlü pop-yıldızın izlemesi gereken yolları belirledi.

Blondie efsanesine beşiklik eden tabii ki New York punk'ının doğuşuna sahne olan kulüp CBGB. The Ramones'in, Patti Smith'in performanslarına ev sahipliği yapan kulübün en ilgi çeken gruplarından biri Blondie... Ne var ki bu ilgede müziktense görüntü daha ön planda. Ne Deborah Harry şarkıları gerektirdiği ses aralıklarında söyleyebiliyor, ne hem Harry'nin hayatının aşkı hem de grubun

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Deborah Harry somurturken, grubun diğer üyeleri 32 diş birden sırtıyor. İşte "Parallel Lines"ın menajer marifeti kapağı.

'Speed' almış 'Barbarella' tanımına sebep olan meşhur Roger Vadim klasiği "Barbarella"da Jane Fonda.

Patti Smith, Deborah Harry'nin yeteneksiz olduğunu ve sahneleri terk etmesi gerektiğini beyan etmişti.

gitaristi Chris Stein ritmi tutturabiliyor. Blondie'nin müziğinin değil ama Deborah Harry'nin sahnede düşüp külotunun görünme ihtimalinin daha heyecan verici olduğu gibi acımasız eleştiriler birbirini takip ediyor. Daha o dönemden tanrıça kabul edilen Patti Smith, Debbie'ye bu sahnede ikisine birden yer olmadığını, onun da çok yeteneksiz olduğu için sahneyi terk etmesi gerektiğini söylüyor.

SONRASI, BLONDIE ARDILI BİRÇOK GRUBU VE MÜZİSYENİ DE DERİNDEN ETKİLEYECEK BİR BOHEM NEW YORK HİKÂYESİ. GRUP, ŞEHİRİN HİÇ DE TEKİN OLMAYAN SEMTLERİNİN BİRİNDE TUTTUKLARI, BÖCEĞİ, FARESİ EKŞİK OLMAYAN

dairelerine kapanıyor, çalıştıkça çalışıyorlar. Kozalarından çıktıklarında daha iyi müzisyenler belki. Ama isabetli bir şekilde kusurlarından da vazgeçmiyorlar. Davulcu Clem Burke'ün geç kalan ritmi, orijinali 1963 tarihi bir do-wop şarkısı olan 'Denis'yi bir dans hitine dönüştürüyor. Deborah Harry, tüm ısrarlara karşın şarkıya eklediği Fransızca bölümün gramer yanlışlarını düzeltmiyor. Bu kusurlar, en bilindik haliyle 'Denis'nin ayrılmaz birer parçasına dönüştüyorlar.

Günümüzün mükemmeliyetçilik adına endüstri tarafından kendilerine sunulan her ambalajı üzerlerine eksiksiz geçirmek için azami çabayı gösteren pop figürleri düşünüldüğünde akıl alacak bir durum değil belki. Ancak Blondie, ne kadar eksiklik varsa kucaklamalarıyla punk, kulak dostu melodileriyle pop tavrılarının birleşimleriyle bile bu isimlerin ulaşamayacağı bir tutarlılığa sahip. Şaheser albümleri "Parallel Lines"ı kaydettiklerinde, o zamana kadar pop'a en yakın sound'larını yakalaması için yapımcı Mike Chapman'la çalıştıklarında ve onun 'derleyip toparlama' becerilerine güvendiklerinde dahi böyle bir kusursuzluk iddiası taşıyorlar. Peşinde oldukları, kusursuz değil iyi müzik... (Misal Chapman'ın iddiası, davulcu Clem Burke'ü zamanında ve yerinde çalmaya ikna etmek için yoğun çaba ve zaman sarf ettiği yönünde) Onları sınırlamak, kalıplara sokmak isteyen endüstriyle başları da hiçbir zaman hoş değil. "Parallel Lines"ın kapağında Deborah Harry'yi somurturken, diğer üyeleri 32 diş birden sırtırken gösteren resmin kullanılmasına sebep olan menajerlerini hâlâ pek güzel yad ediyorlar.

Ancak işin ilginç endüstriye karşı bu tavır, Blondie cephesinde müzikal ve görsel açıdan

Deborah Harry, her dönem görsel kodlarla ve algılarla oynamayı tercih etti.

tekdüze, olan bitene temas etmeyen, kendi bildikleri hangi yönse orada ilerleyen bir gidişat olduğu anlamına gelmiyor. Aksine stadyumlarda disco plaklarını ateşe verme günlerinin düzenlendiği, punk sonrası bu 'laubaliliğe' yüz vermenin neredeyse günahla eş tutulduğu bir dönemde "Heart of Glass"la dans pistlerine göz kırpmanın da ötesinde bir selam çakıyorlar, dört dörtlük bir disco hiti yaratıyorlar. Beraber yola çıktıkları The Ramones gibi grupların tüm eleştirilerine rağmen... Yıllar sonra siyah müziğe hiç yüz vermeyen MTV'nin yayın politikasını "The Rapture"la altüst ediyorlar. Deborah Harry'nin o dönem New York sokaklarında yeni yeni ortaya çıkan rap türünü pop sınırlarına taşıdığı şarkı, türün MTV'de yayımlanan ilk videosu oluyor.

Zaten Deborah Harry'yi ayrıcalıklı kılan özelliklerinden biri de döneminin en büyük yıldızlarından biri olmasına rağmen sokakla ilişkisini hiçbir zaman kesmemesi... Yine halefi Madonna'yla örtüştüğü bir nokta bu. Ancak Madonna'nın keskin bir algıyla alt kültürden

ana akıma taşıdığı her unsur eninde sonunda yine kendisine yarayan 'hoşluklardan' ibaret. Daha doğrusu ana akım dışının Madonna evrenindeki asıl rolü onun ikonik konumunu daha da güçlendirmek. Deborah Harry'de ise ana akımla alt kültür arasında gidip gelmenin zevki daha yoğun.

PUNK SONRASI, KUCAKLAYICI AKIMLARDANSA HER BİREYİN KENDİNİ BİRER SANAT ESERİ OLARAK ORTAYA KOYABİLDİĞİ YENİ POP DÖNEMİNE GEÇİŞ EVRESİNİ (BAROK MOHİKANLAR, ÜSTÜ BAŞI YIRTIK PIRTİK BEATNİK'LER, DAZLAK

romantikler vs.) en yaratıcı biçimde yaşayanlardan biri Deborah Harry... Turnesinde eşlik ettiği Iggy Pop, o dönem Deborah Harry'nin nasıl bir etki sahibi olduğunu anlatabilmek için BBC yapımı Blondie belgeseli "Blondie: One Way Or Another"da (2006, Matt O'Casey) şöyle isabetli tanımlar ortaya koyuyor: "Debbie, tipik Amerikalı, at kuyruklu kızın Roger Vadim merceğinden geçmiş hali gibiydi. 'Speed' almış Barbarella falan gibi..." Tabii ki 'speed' almış 'Barbarella' sinemacıların da

ilgisini çekti. Ve yine tabii ki bu ilgi müzikal kariyerinin yanına sinema oyunculuğunu da ekleyen bildik pop yıldızlarından çok farklı bir yolda seyretti. Misal beden-ruh ayrımını daha B filmleri sınırları içinde tarumar ettiği zamanlarda Cronenberg, bu yeni nesil yıldızı "Videodrome"da oynattı. Deborah Harry'nin hiçbir zaman ödün vermediği donuk ifadesi, VHS dönemi Cronenberg karamsarlığına eldiven gibi uydu. Alan Rudolph'un rock'n roll yol filmi "Roadie"deki cameo'su, filmin en öne çıkan unsurlarından oldu. Yeni 'Yeni Dalga'cıların "Serseri Aşıklar"ı olarak takdim edilen "Unmade Beds" hedeflediği etkiyi yaratamadı ama Deborah Harry 'new wave' hassasiyetini perdeye taşıdı. John Waters'ın "Saç Spreyi"ndeki (Hairspray) talepkâr anne rolü, Deborah Harry'yi onunla özdeşleşmeyecek gösterişçi bir tarza oturttu. Ama Amerikan kitsch'inin gönüllü vakanüvisi John Waters'la Harry'nin yollarının kesişmemesi imkansızdı.

İleriki yıllarda bağımsızlar, standartlara uymayan orta yaşlı kadın karakterler söz

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Deborah'ın kısacık bir rolde gözüktüğü filmlerden "Güçlüler Bölgesi" (Copland).

John Waters'ın meşhur filmi "Saç Spreyi"nde (Hairspray) Deborah Harry, talepkar bir anneyi canlandırdı.

David Cronenberg imzalı "Videodrome"daki hali, Deborah'a belki de en çok yakışan roldü diyebiliriz.

konusu olduğunda yine Deborah Harry'nin kapısını çaldılar. ("Şişman/Heavy", "Güçlüler Bölgesi/Copland" vs.) Kabul edelim, birkaç başyapıt dışında ardi sıra parlak filmle dolu olmayan bir sinema kariyeri. Ancak klasik Hollywood'un ihtişamını, 80'lerin neon ışıklarıyla birleştiren, pop tarihinin gördüğü (ve muhtemelen görebileceği) en karizmatik front-woman'ını oynadığı filmlerin niteliğiyle değil, o filmlerdeki varlığının gücüyle değerlendirmek lazım. Dahası böyle bir varlığı layığıyla sınırları içinde tutacak hikayeler anlatmanın her yönetmenin harcı olmadığını da akıllarda tutmak gerekli... Zaten yeni dalga Greta Garbo'su Deborah Harry'nin sinema kariyeri de görsel macerasının bir uzantısından ibaret. Ebedi 'cutting edge' Harry, hangi noktada bir çıkıntılık, dönüşüm varsa meraklı halleriyle orada. Kâh Andy Warhol'un ilk kez Amiga'yla çiziceği portreye modellik yaptı kâh müzikal açıdan Duran Duran gibi isimlerin önünü açtığı solo albümü "Kookoo"nun Giger imzalı kapağıyla sansasyon yarattı. Ve tüm bunları bir diva tavrıyla kendini illa ki ön plana koymadan, aracı olmanın da deneyiminin tadına vararak yapması onun 68 yaşında dahi bulunduğu ortamın en cool'u olmasının önünü açtı.

BUGÜNLERDE EFSANE GRUP BLONDIE, YENİ ALBÜMLERİNİN HAZIRLIKLARI İÇİNDE. DEBORAH HARRY, TERSİ İÇİN EN ÇOK İKNA EDİLMEMEYE ÇALIŞILDIĞI ZAMANLARDAN DAHİ TERK ETMEDİĞİ GRUBUNA HÂLÂ KOL KANAT GERİYOR

Röportajlardaki tavrı daha akıllı uslu... (Malum F'li kelimeyle muhabbeti halen yerindeyse de...) Dünyanın en büyük pop starlığından "Alternative Rock'n Roll Years" gibi tersten okuyan popüler kültür tarihi belgesellerine uzmanlığını sunmaya geçeli çok zaman oldu.

Ancak diğer taraftan nasıl zamanında bimbo görüntüsü, kurban konumunu reddetmesine engel olmadıysa şimdi de 60'ını devirmiş olması kendisinin daha saygın bir parodisi olmasını gerektirmiyor. Peter Greenaway, hayli avangart "Tulse Luper Suitcases"inde halen onun çıkıntılığına başvurabiliyor örneğin. Müzikal açıdan da Deborah Harry'den bekleyeceklerimiz henüz son bulmuş değil. Deborah Harry, 'bir zamanların' figürü olmayacağını her daim gösteriyor. İnsan düşünmeden edemiyor; punk'ın ateşleyici gücü, Deborah Harry'nin bu ebedi serinkanlılığında ne kadar etkili diye...

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

MUHTEŞEM VE KUDRET Lİ OZ

ORJİNAL ADI Oz The Great And Powerful

YÖNETMEN Sam Raimi

OYUNCULAR James Franco, Mila Kunis,
Rachel Weisz, Michelle Williams,
Zach Braff

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 130 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Tiglon (Disney)

**"BILLUR KÖŞK"ÜN
ÖNCESİNE GİDEREK,
OZ BÜYÜCÜSÜ'NÜN
ASLINDA KİM
OLDUĞUNU İZLİYORUZ.**

ÇOK BÜYÜK KLASİKLERE, KÜLT YAPITLARA DOKUNMAK EL YAKAR. ÖRNEĞİN "RÜZGAR GİBİ GEÇTİ", "YURTTAŞ KANE", "BATI Yakasının Hikayesi", "Dr. Jivago" ya da "Selvi Boylum Al Yazmalı" m" tektir, eşsizdir. Yeniden çevrilemez, el sürülemez.

"Oz Büyücüsü" ya da bizde gösterilen adıyla "Billur Köşk" de bu kültlerden biridir. Judy Garland'ın meşhur şarkısı "Over The Rainbow"la, Teneke Adam, Aslan Adam ve Korkuluk'la, başkasından yardım istemek ve medet ummak yerine aradığımız her şeyin aslında kendimizde mevcut olduğunun farkına varmasıyla "Billur Köşk" zamanlar-üstü bir anlatıdır. Uyarlandığı L. Frank Baum'un kitabından bile daha iyidir.

"Muhteşem Ve Kudretli Oz", işte bu kültle el atıyor. Daha önce türlü animasyonlar ve devam filmleriyle süren ama asla 1939 yapımı orijinal eseri aşamayan girişimlerin yanında, ilk kez bir yapıt alkışı hak ediyor.

"Şeytanın Ölüsü" (The Evil Dead) ile 1981'de beyazperdeye zimba gibi bir korku armağan eden, yakın dönemde "Örümcek-Adam" (Spider-

Man) serisini ayağa kaldıran Sam Raimi, elindeki 215 milyon dolarlık bütçeyle şanına yakışır bir yapıt ortaya koyuyor. Film, "Billur Köşk"ün öncesine giderek, Oz Büyücüsü'nün kim olduğunu, nereden geldiğini anlatmaya girişiyor. Bunu yaparken de, 20. yüzyılın başında yeni ortaya çıkan sinema sanatına, dönemin öncü yönetmenlerine saygı duruşunda bulunuyor. Büyücü Oz, tıpkı Dorothy gibi bir fırtınayla o masal diyarına gidiyor ve sonradan sayısı ikiye düşecek üç cadı kardeşle mücadele ediyor.

Siyah-beyaz dönemden renkliye geçişi nefis bir şekilde kullanan "Billur Köşk" gibi, bu film de siyah-beyazı, renkliyi, 2.35:1 formatını ve de üstüne 3D'yi o kadar zekice kullanıyor ki, nasıl titiz bir çalışma olduğunu buradan bile anlamak mümkün.

Hareket eden porselen bebek ve girişteki ilk 15 dakika, unutulur gibi değil.

3D'nin doğru kullanıldığı filmlerden... Evde iki boyutlu seyretmek, görsel zevki bir parça düşürebilir.

ÖLDÜREN TUTKU

ORİJİNAL ADI Passion

YÖNETMEN Brian De Palma

OYUNCULAR Rachel McAdams,

Noomi Rapace, Karoline Herfurth, Rainer

Bock, Benjamin Sadler, Alexander Yassin

YAPIM/SÜRE 2012 Fransa-Almanya, 101 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng.

ŞİRKET Tiglon (Calinos)

**ÜSTADIN
HAYRANIYSANIZ,
ARŞİVİNİZDEKİ YERİNİ
ALMASINDA BİR
SAKINCA YOK.**

UZUNCA BİR SÜREDİR "SCARFACE", "DOKUNULMAZLAR" YA DA "CARLITO" NUN YOLU" GİBİ FİLMLERİNİN AYARINDA İŞLER ortaya koyamasa da, Brian De Palma yaşayan en önemli yönetmenler arasındaki yerini koruyor hiç kuşku yok ki. Üstadın önce 2012 Filmekimi'nde görme fırsatı bulduğumuz, bu yılın nisan ayında ise vizyona giren son filmi "Passion"ı (Öldüren Tutku) izlemeyenlerin önünde iki seçenek duruyor.

İlki, De Palma'nın finaldeki birkaç küçük dokunuş dışında neredeyse birebir çektiği Fransız yönetmen Alain Corneau imzalı 2010 tarihli "Crime d'amour" ile birlikte izleyip karşılaştırmalı bir seyir deneyimi yaşamak. İkinci yol ise bu filmi tamamen bağımsız ele almak ki, bu da çok mümkün görünmüyor. Zira De Palma filmi Amerikanlaştırmak gibi bir yola gitmek yerine Avrupalı görünümünü korumayı tercih ediyor.

Ama "Crime d'amour"un konusuna bakınca da "Tam Brian De Palma'lık hikaye" demeden kendinizi alamadığınızı hatırlatalım. Çünkü rekabetin tehlikeli sulara seyrettiği, şehvetin ve ölüm duygusunun kadınca bir dokunuşla

şekillendiği bir hikaye var karşımızda.

Karakterimiz Isabelle, çalıştığı şirkette patronu olan Christine'e aşırı derecede hayrandır. Bu hayranlığın fazlasıyla farkında olan Christine, Isabelle'ye ait olan bir fikri kendisine aitmiş gibi gösterip terfi alınca kadınca bir rekabetin içinde buluruz kendimizi. Bu rekabet fail ve mağdurun sürekli yer değiştirdiği ve ucu cinayete kadar uzanan bir hikayenin de kapılarını aralar.

Görüldüğü gibi tam bir Brian De Palma hikayesi. Ama açık söylemek gerekirse Corneau imzalı filmi görenler için taş özerine taş koyan bir film olduğunu söylemek zor. Yine de De Palmavari dokunuşların, iyi döşenmiş müziklerle yükselen gerilimin ve temponun varlığını yadsıyamayız. Üstadın hayranıysanız, arşivinizdeki yerini almasında bir sakınca yok.

İtalyan müzisyen Pino Donaggio'nun elinden çıkan eserler filmin gerilimini ve duygusunu tamamlıyor.

Orijinal filmdeki Ludivine Sagnier- Kristin Scott Thomas ikilisi, Noomi Rapace- Rachel McAdams ikilisinden iyi.

TEMPBOT

Bilinçli bir şekilde vasat bir sinema estetiğine sahip olan **"Tempbot"**, böyle bir filmde beklenmeyecek türde dâhice bir **CGI** işçiliğine sahip. Hikaye yeni bir personelin bezgin çalışanlarla dolu bir ofiste çalışmaya başlamasını anlatıyor, tuhaf olan ise ofisin çaylağının bir **robot** olması.

YÖNETMEN Neill Blomkamp
YAPIM 2006 ABD
SÜRE 15 dk.

1 999 YILINDA "MATRIX" (THE MATRIX) İLE BİR BİLİMKURGU ÇAĞI KAPANDI. MANGADAN SINEMAYA TÜRÜN BEYLİK TEMALARININ İYİ BİR kolajıydı "Matrix". 2000'lerden sonra hayat daha dijital oldu, mobilleşti ama insanlığın toplumsal problemleri baki kaldı ve belki de dönemi en iyi yansıtan bilimkurgu filmlerinden biri, evrensel bir temayla güncel bir teknolojiyi yaratıcı bir şekilde buluşturan "Yasak Bölge 9" (District 9) oldu. Yaratıcısının yeni filmi "Elysium: Yeni Cennet" (Elysium) sinemalarda, kısa filmleri ise meraklısı için uzun zamandır internette.

Yönetmenin imza attığı beş kısa film içinde en çok bilineni, "Yasak Bölge 9"un taslağı olan "Alive In Joburg". "Tetra Vaal" da aynı mantıkta çekilmiş bir kısa film. Az bilinen kısa filmlerden sahte belgesel tarzında çekilmiş "Adicolor Yellow" ve "Tempbot"un da sıkı çalışmalar olduğunu belirtmek gerek; özellikle ikincisi "Alive In Joburg" kadar anılmayı hak ediyor aslında.

Bilinçli bir şekilde vasat bir sinema estetiğine sahip olan film, böyle bir filmde beklenmeyecek türde dâhice bir CGI işçiliğine sahip. Hikaye yeni bir personelin bezgin çalışanlarla dolu sıradan bir ofiste çalışmaya başlamasını anlatıyor, tuhaf olan ise ofisin çaylağının bir robot olmasıdır.

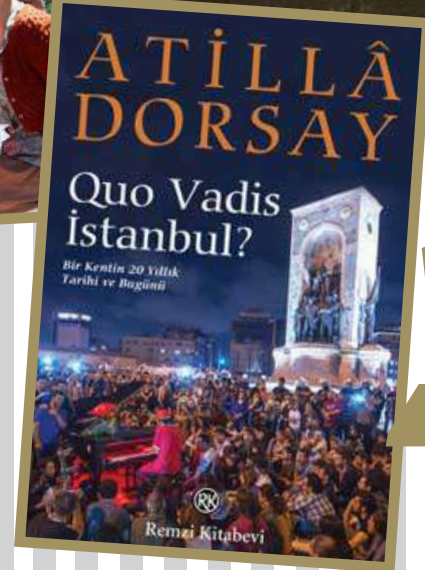
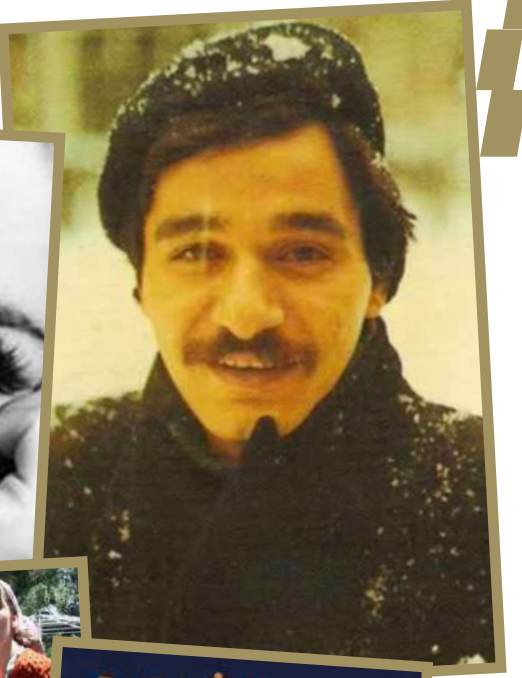
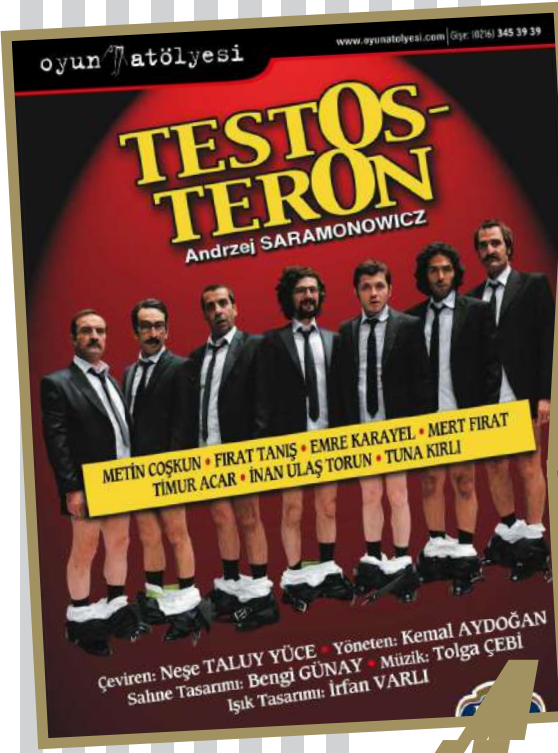
Neill Blomkamp'ın vasatı göstermekten korkmayan, kitsch'e kayan bir gerçekçilik anlayışı var ve onun içine olağanüstüyü (burada robotları) yerleştirmeyi teknik anlamda iyi becerirken, psikolojik dengeyi ve çatışmayı da iyi kuruyor. İçi geçmiş, insanlıktan çıktı çıkacak ofis insanları arasında romantik bir robotun varlığı acayip olduğu kadar da hüznü. 21. yüzyılda teknoloji pek çok şeyi değiştiriyor ama insanlığın güce dayalı zaafı ve faşizan alışkanlıkları yerinde sayıyor. Blomkamp ultra teknolojik vasata vurgu yaparak bilimkurguda öne çıkıyor; dileriz ezilenden yana çarpıcı filmler çekmeye devam eder.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- Bir pazar günü Ahmet Erhan

Şiirleriyle hep özel kalan şairlerden biriydi Ahmet Erhan. Kendi kuşağının acı sesiydi! Bir pazar günü öldüğünü öğrendik. Hatırlanırsa, Şerif Gören'in "Sen Türkülerini Söyle" filminde Çağdaş Türkü'nün "Kenar Mahallede Bir Pazar Günü" şarkısını duyarız. Şarkı, Erhan'ın bir şiirinden bestelenmiştir. Bir pazar günü işte! Nur içinde yat Ahmet Erhan.

2- Atillâ Dorsay'dan Gezi'ye adanan kitap

Meslek büyüğümüz Atillâ Dorsay, hatırlanırsa iki kitap üzerinde çalıştığını söylemişti. O kitaplardan ilki "Quo Vadis İstanbul?" Remzi Kitabevi'nden çıktı. Üstadın Gezi Direnişi'ni kapağına taşıdığı ve direnişçilere adadığı kitabında İstanbul'daki kültürel, mimari değişimi anlatan yazılar yer alıyor.

"İstanbul nasıl ve neden değişiyor, değişimin dinamikleri neler?" gibi sorulara cevap veriyor Dorsay.

3- Bir sen, bir de dünya aydınlanıyor!

Onur Ünlü'nün Altın Lale'li filmi "Sen Aydınlatırsın Geceyi"yi dünya sevdi. Geçen ay Çek Cumhuriyeti (Karlovy Vary Film Festivali), Sırbistan (Uluslararası Avrupa Film Festivali) ve Polonya'da (New Horizons Film Festivali) gösterilen filmin yeni durağı Kanada. Film, 5 Eylül'de başlayacak Toronto Film Festivali'nde gösterilecek.

4- Kadın gözüyle erkek tarafı

Kemal Aydoğan'ın yönettiği yıllardır sahnelenen "Testosteron" oyunu sinemaya uyarlandı. Erkeklik hallerine ironik gözle bakılan filmi İlksen Başarır "Erkek Tarafı" adıyla

çekiyor. Filmde oyunun ilk kadrosundan oyuncular rol alıyor. Muhtemelen sonbaharda da seyirciyle buluşacak.

5- Altın Portakal'da son karar Sultan'ın

Antalya Film Festivali'nin 50. yılında Ulusal Yarışma'da jüri başkanlığını Türkan Şoray yapacak. "Acı Hayat"la festivalin ilk kadın oyuncu ödülünü alan Sultan'ın jüri arkadaşları belli değil. Ama ön jüri harıl harıl çalışıyor ve onlara nitelikli bir seçki sunmayı hedefliyor. Gelen haberlere göre 40'tan fazla film başvurmuş bu yıl Antalya'ya.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER ÇARŞAMBA 00.00 / 02.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ FİMLERİNİZİ TİPKİ SHAKESPEARE GİBİ
TEK BİR ŞEY İÇİN YAPMANIZ GEREKİR: İZLEYİCİLER İÇİN...”

Alfred Hitchcock